

Garzó László

Korhatár

(novellák)

© Garzó László, 2011.

TARTALOM

Előszó

A génszerkesztő

Elfojtódás

Tűz az égben

Tűz az égben - megváltás -

Elizium

„Légy egy fűszálon a pici él / S nagyobb leszel a világ tengelyénél”

József Attila

Előszó

Nehéz szavakat találnom, s talán az idő előre haladtával mind nehezebb lesz. Annyi mindent megírtam már, hogy nagy feladat valami újat mondani a kedves Olvasómnak, ám mégis erre törekszem. Hogy mennyire sikerült, az már egy másik kérdés. Nem kétséges, hogy az előző kötetek hagyományát folytatni kell, ám az újdonság keresése és papírra vetése olyan fontos érv, melyet szem előtt kell tartani. E novelláskötetben már a 40. novella kapott helyet az évek folyamán. Így lassan már a magam számára is komoly feladat észben tartani, hogy miről is esett szó. Őszintén megvallom, nem is megy. Néha a kezembe kerülnek régebbi novellák, s sokszor meglepetés ér. Gyermeki ártatlansággal csodálkozom rájuk.

A Korhatár című kötetemben helyet kapó 5 novella meglehetősen vegyes. Érdekessége e kötetnek, hogy a Tűz az égben novella és a folytatása együtt szerepel. Volt már rá példa, hogy egy írásnak később folytatása született egy másik kötetben. Most azonban a megírásakor úgy éreztem, hogy nincs lezárva, így született meg a Tűz az égben - megváltás -. A történet ott folytatódik, ahol az előző abba maradt. Tulajdonképpen tekinthető volna egyetlen, a megszokottól hosszabb novellának is.

Meglehet, hogy lassan elérkezik az ideje valami féle számvetésnek. Ez már a 8. kötet. Talán én sem gondoltam volna annak idején. Egyre csak születnek az újabb és újabb írások. Úgy érzem, még mindig van mit mondanom. Talán néha már sablonos azok számára, akik rendszeresen olvassák műveimet, vagy ne adj isten az első kötettől fogva társammá szegődtek ebben a kalandban. De azoknak, akik csak most kapcsolódnak be, nekik mindenesetre az újdonság erejével hat. Erre is gondolnom kell.

Én csak remélni tudom, hogy mindaz, amit alkotok, mely mostanra már egy sajátos és különleges írói univerzum, élvezetes azoknak, akik figyelemmel kísérik munkásságomat és rendszeresen olvasnak tőlem. Fontosnak tartom, hogy világszemléletemet, gondolataimat, és azokat a tudományos eredményeket, melyek körbe vesznek minket, a szépirodalom nyelvén fogalmazzam meg. Minden egyes mű felvet valamely filozófiai-társadalmi kérdést, melyet a technika és a tudomány fejlődése hoz magával. Talán többek is ezek az írások egyszerű eszmefuttatásoknál, talán lenyomatai az adott kornak, s ha majd egyszer évtizedek távlatából szemléli valaki, akkor képet alkothat a gondolkodásmódunkról.

- Garzó László -

Kecskemét, 2011.

A génszerkesztő

Különös tavasz volt, olyan, mint amikor valami újjáéled. Elfeledett suttogás költözött a városba. Egy pillanatra valahogy minden másnak tűnt, másnak mutatta magát, mint amilyen valójában. Ebben a zavaros pillanatban nehéz lett volna eldönteni, hogy melyik arcát mutatja a világ. Azt, amelyik szép és jó, vagy talán a másikat. Furcsa és különös, mint maga az élet, mely talán nem más, csupán egy álom. Mindannyian álmodunk jót vagy rosszat, s néha félelmetest. Vágyunk valamire. Így volt ezzel Ashton is. Számára a város, Epsilon City a lehetőség volt, a gén városa, ahogyan nevezték. Az eget átszelő fényvonatok jöttek-mentek, hoztak új és új utasokat e álom-szülte városba. A legtöbbjük azon egyszerű oknál fogva érkezett, mert itt székel a Fővárosi Bíróság, mint Génbíróság, ahol a génszerkesztők százai dolgoztak, kvantumszámítógépek segítségével q-bitekbe tükrözték azokat a génmódosulatókat, melyeket az ide érkezők bejegyeztetni kívántak. A legtöbbet elutasították, ám mégis voltak olyan különleges, sokat ígérő változatok, melyeknek helyt adtak. Sokan reménykedtek a bejegyző határozatban, mégis kevesek kíválsága volt csupán. A Génbíróságon keresztül a génszerkesztők örködték az emberi faj génállományának megőrzése felett. Fő feladatuk annak tisztaságának megőrzése és a jobbítás volt. Elfogulatlanul és érzelmektől mentesen döntöttek, szem előtt tartva az egész emberiség javát és sorsát. Komoly feladat volt a túlzó vágyakkal terhelt világban.

Mint zöld rétek, úgy csillogott Ashton szeme, az ég kékjével keretezett épületek között. Világosbarna hajtincsei, akár az évmilliók terhe alatt szilárdult borostyán ezer színű árnyalata. A város létezése befurakodott az ő agyába is. Érzelmait és gondolatait a város diktálta. A város, mely áll, él, létezik. Merész formáit olyan emberek álmodták anno, akik szabadjára engedték képzeletüket e megszentelt helyen. Nem voltak éles határok. Álom és valóság elmosódott az üveg és műanyag tornyok világában. Sokan ezt használták ki. Ők is álmodtak új világról, míg azután a Génbíróság másképpen nem döntött. A lehetőség ugyanis nyitva állott. A nagy géntechnológiai vállalatok felkínálták ötleteiket a halandó embereknek. A génszerkesztés forradalma által akár szárnyakat is növeszthetett volna valaki, ha a génbíróság bejegyzí. De a génszerkesztők könyörtelenek voltak. A legtöbb álmot eltaposták, mint túlzó vágyakat, s a Génbíróság nem jegyezte be a kívánt változtatásokat.

- Csak nem szeretnél te is repülni? Most ez a legújabb hóbort. Mindenki ezt szeretné...
- Nem, azért ott még nem tartok - jegyezte meg Ashton.
- Elgondolkoztál már azon, mivége ezek a vágyak? - kérdezte Ken.
- A lélek legősibb kivetülései ezek.
- S te mit szeretnél?
- Más színű szemet...
- Ennyi?
- Igen.
- És?
- Elutasították már harmadjára.
- Mi áll a végzésben? Miért?

- A végzés azt írja, hogy ez egy különleges természetes színváltozat, melyet meg kell őrizni a maga nemében a jövő számára.

- Akkor ez jó, nem? Különleges vagy.

- Az.

- Miért nem beszélsz az egyik génszerkesztővel, ha ez annyira zavar?

- Te is tudod, hogy a génszerkesztők elzártan élnek az Alfa-körzetben. Még senki sem látott igazi génszerkesztőt.

- Igen, de te meg sem próbáltad megkeresni azt az egyet.

- S mire mennék vele?

- Talán meggyőzhetnéd...

- Igen, talán... a nagy génirtás óta minden megváltozott. Azóta a világra sötétség borult. Fényvonalok jönnek a távolból mindhiába. Azelőtt burjánzott az élet, számtalan különleges variáció jött létre, de a diktatúra, mely a virágot bontott azon az elátkozott napon mindent kiirtott. A világ immár fekete és fehér. A rend uralja.

- A Géntanács elhozta a rend lángját a káosz szülte világba.

- Igen. Számukra mindaz káosz volt, s így félték tőle. A csecsemőgyár geometrikus létezése új tartalommal töltötte meg a mindennapokat.

- De hát te is, meg én is egy ilyen csecsemőgyárban láttuk meg a napvilágot...

- Igen.

- Vajon mit jelent ez?

- Ezt egyelőre még nem tudom. Talán ez egy olyan rejtvény, mely megfejtésre vár.

- Minduntalan újra és újra felüti fejét a múlt...

Minden olyan érthetetlen volt ebben a különös torz világban. Suttogtak az utcákon elfeledett kristály adatbankokról, ahol az eredet legvégső titkait tárolták. Ezeket a titkokat csak azok ismerhették egykor talán, akik immár a feledés kódébe merültek. Hologramreklámok villantak, kínáltak új és új álmokat szerte az égbe nyújtózó felületeken kúszva egyre feljebb és feljebb. Fények és árnyak váltakoztak a kristályfalakon. A város élt. Vágyakat táplált.

Ashton elmerült a zajos forgatagban, az Alfa körzet felé tartott. Tudta, talán soha sem juthat be oda. Épületeinek bizarr formáit csak távolról csodálhatja. Fotonokból álló fényimpulzusok áramlottak a falak nyomtatott csatornáiban. Kék lézerekbe kódolt adatok.

- Oda szeretnél bejutni? - kérdezte a lány.

- Talán - sóhajtott Ashton.

- Bizonyára egy génszerkesztővel szeretnél találkozni - mosolyodott el.

- Miből gondolod?

- Másképp minek mennél oda? De elárulok egy titkot. Nem kell bemenned oda, hogy egy génszerkesztővel találkozz.

- Hogyan?

- A legenda szerint sohasem teszik ki a lábukat onnan, de ez nem igaz. Gyakran kijárnak, csak senki sem ismeri fel őket, de ha elég figyelmes vagy, akkor felfedheted igazi lényüket.
- S miben áll a titok?
- Ha tudnám, megmondanám, de a jelet neked magadnak kell megtalálnod.
- Azt hiszem, sokat segítettél.
- Én is úgy vélem - mosolygott el a lány, s tovament.

Nem tudni, miféle titokról beszélt a lány, nem tudni, mi volt a jel, mégis, amikor három nappal később megpillantotta Ashton azt a fekete-fehér Saab-ot, amint ott parkolt az utcán, a szíve egy nagyot dobbant. Csak azt lett volna jó tudni, kihez tartozik. Teljes bizonyosságot csak így nyerhet. Úgy döntött, megáll ott, és vár. Egyre csak várt, míg végül feltűnt az autó gazdája. Furcsa figura volt. Nem is értette, hogy nem figyelt fel rájuk eddig. Talán azért, mert elvakította a hit, hogy sosem tévednek erre.

- Hol kapni efféle kocsit? - kérdezte.

Valahogyan meg kellett szólítsa.

- Nem - mondta.
- Ezt mire mondod?
- Te bizonyára sejtet, hogy én ki vagyok, s most azt akarod, hogy teljesítsem a vágyadat.
- Miket nem mondasz...
- Talán nem így van?
- Belátom, kár tagadni.
- Akkor én most megyek.
- Ne, várj!
- Miért, mi újat, mi mást tudnál nekem mondani?

A fiú fekete-fehér overált viselt, mely testéhez simult. Valami különös nanotechnológiás anyagból készült, melyet nyomtatott fénykábelek díszítettek.

- A szemed színe, zöld. Mint nekem. Azt mondják, ez különleges. Ki vagy te?
- Hiszen tudod a választ.
- Nem engeditek, hogy a színe más legyen. Miért olyan fontos ez?!

A génszerkesztő elgondolkozott egy pillanatra.

- Gyere, szállj be - mondta végül.
- Hová megyünk? - kérdezte Ashton.
- Mondtam volna, hogy megyünk valahová?
- Akkor minek mondtad, hogy szálljak be?!
- Hát rendben, elmegyünk valahová, az Alfa szektorba.

Ashton számára ez az ígéret valamiféle misztikus varázserővel bírt. Meglehet, hogy egyet jelentett egyfajta elégtétellel. A fekete-fehér Saab lassan elindult, levitációs motorjai némán zizegtek. Alig néhány perc elteltével megálltak egy áteresztőpontnál.

- Biztos, hogy ezt akarod? - kérdezte a génszerkesztő Ashtontól.

- Igen - intett a fejével.

A jármű oldalába épített kristálycsíkot leolvasta egy szkennert, s ezzel megnyílt előttük az út. Feltárult egy lezárt városrész. Első pillantásra talán azt lehetett volna mondani, hogy ez is olyan, mint a város többi része, fényvonalok jöttek-mentek, reklámok villantak, de az, aki ezt mondta volna, tévedett volna. Itt valahogy még a levegő szaga is más. Az épületek formavilága és apró részleteik elárulták, hogy valakik nagy gonddal terveztek meg mindent. Elhaladtak a Géntanács fekete épülete előtt, mely tiszteletet parancsolt.

- Tehát hová is megyünk? - kérdezte ismét Ashton.

- A Génadatbankba - mondta a génszerkesztő.

A fekete-fehér Saab besorolt egy másik sávba, majd a szupravezető kristálylapok alkotta csíkok mentén felkúszott egy hasábépület tágas átriumjába.

- Itt lennénk - jegyezte meg a génszerkesztő.

- Érdekes hely - állapította meg Ashton.

- Bizony az!

Amint kiszálltak a fekete-fehér Saab-ot az automata parkolórendszer egy földalatti garázsba süllyesztette.

- Gyere utánam - mondta a génszerkesztő.

Ashton engedelmeskedett és követte.

Termek és folyosók váltakoztak, míg végül eljutottak egy újabb terembe. De ez a hely valahogy más volt. Az áttört mennyezetből fény szűrődött alá, a fal hatalmas Y merevítő gerendái között a város panorámája látszódott.

- Miért jöttünk ide?

- Megannyi infotárolókristály, melyek magukban őrzik valamennyi ember génállományát. Sőt, azokét is, akik már nem élnek.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Itt vannak azoknak az örökítőanyagai is, akik elpusztultak a nagy génirtásban...

A génszerkesztő elhúzott egy DNS szkennert Ashton előtt.

- Számítógép, azonosítsd a mintát, és vedd össze az adatbankkal.

- A minta azonosítva - mondta a gép nem sokkal később.

- Magad is láthatod, a minta megegyezik azokkal a mintákkal, melyek azoktól valók, akiket a génirtáskor elpusztítottak. Ezért vagy te különleges.

- Hogyan lehetséges ez?

- Nem egészen értem én magam sem. A csecsemőgyárakban csak ellenőrzött mintákból tenyésztnek. Ám mégis úgy gondolom, hogy időről időre előtör az, amelyről a Géntanács azt hitte, nincs többé. A rend az ő mániájuk, s te a szemükben a káosz vagy.

- Miért?

- A Géntanács szereti azt hinni, hogy az élet a csecsemőgyárak műve, de valójában nem az. Az élet csodája a természeté, mely egyszer csak megjelent a Földön néhány milliárd éve...

- Szóval mit is akar ez jelenteni?!

- Amikor a rendszert építeni kezdték egyszer csak magától kisarjadt valami, amire senki sem számított... Ám a Géntanács nem lelkesedett érte. Megtörtént a pusztítás. Azt hitték, örökre vége, s hogy ezentúl csak az létezik, amit szigorú szabályok szerint megterveztek...

- Azt mondd, engem senki sem tervezett?

- Élő örökség vagy, melyet óvni kell.

Ashton még sokáig bámulta a számítógép által megjelenített géntérképet. Számára szinte felfoghatatlan volt ez az egész. Furcsa volt hallani, hogy a káoszt képviselné egy rend teremtetten világban. A terem sok százezernyi kristálylapján ott volt mindenki géntérképe.

- Mitől fél a Géntanács? - kérdezte végül.

- A Géntanács mindig fél - volt a válasz.

Ashton tett néhány lépést a teremben, miközben lopott magának néhány pillantást a génszerkesztő tekintetéből. Azután kifelé bámult az üvegfalon át.

- Miért mondtad el nekem mindezt?

- Talán nem te szeretted volna tudni?!

Ashton intett a fejével.

Ahogy kifelé nézett, elbűvölte őt a város. Különös volt innen szemlélni. Valahogy más, valahogy idegen. A fények villódzása, mely a lelkekbe hatol.

- S most mihez kezdjek?

- Menj haza és éld tovább az életed, mintha mi sem történt volna - javasolta a génszerkesztő.

- Te is tudod, hogy ez lehetetlen. Szeretnék itt maradni az Alfa körzetben...

- Azt nem lehet - ingatta a fejét a génszerkesztő. - És egyébként is mihez kezdenél itt. Jobb lesz neked odakint.

- Miért mondtad el, és miért hoztál el ide? - kérdezte ismételten Ashton.

- Értetlen vagy. Azt akartam, hogy megnyugodj végre, de lehet, hogy éppen az ellenkezőjét értem el. Belátom, hiba volt engednem zöld szemed oly sóvárgó csillogásának.

- A te szemed is zöld...

- Hülyeségeket beszélsz.

- Nem hiszem. Úgy érzem, valami titok lappang itt, melyre fényt kell derítenem.

- Neked nem kell semmire sem fényt derítened.

- Ti génszerkesztők, akik a Géntanácsot szolgáljátok, mind azt hiszitek, ez a világ csak a tiétek, s csak az a jó, amit annak gondoltok...

- Mire akarsz kilyukadni?

- Meglehet, hogy újra felüti a fejét az, amitől a Géntanács oly annyira fél...

- Elment az eszed!

- Nem, éppen hogy felnyílt a szemem.

A génszerkesztő erre nem szólt semmit, csak bámult olyan furcsa tekintettel Ashtonra. A két zöld szempár pillantása néha összetalálkozott, s ilyenkor lopott magának mindkét fél némi

igazságot. A félhomály beszűrődő fényei torz árnyékokkal tűzdelték tele a tér formáit, s az a sejtelmes kék fény, mely a számítógépekből áradt, szétszabdalta azokat a fekete árnyképeket. A pillanat mintha megfagyott volna, mintha nem létezne idő.

- Gyere, visszaviszlek - mondta végül a génszerkesztő.

Ashton ha kellenél is, de eleget tett a kérésnek.

Furcsa volt a napsütés, amint az ég fátyolfelhőin átszűrődött. A város, Epsilon City rendületlenül élte tovább az életét. Mintha semmi sem történt volna. Meglehet, hogy talán jelentéktelen dolog volt az, hogy Ashton és a génszerkesztő találkoztak. Ken megjelenése nem érte váratlanul Ashtont. Gyakran találkoztak.

- Igazad volt - kezdte Ashton. - A génszerkesztők valóban néha elhagyják az Alfa körzetet.

- És?

- Találkoztam eggyel, és bevitt a Génadatbank épületébe.

- Mit tudtál meg?

- Nem sokat. Valamiféle titok tartja megkötve a világot, mely még a nagy génirtás idejéből származik.

- Az nem most volt.

- A génszerkesztő nem akart segíteni.

- Végül is ez várható volt.

- Magukat felsőbbrendűnek gondolja.

- Talán okkal.

- Uralkodnak felettünk...

A világ menete akkor, abban a pillanatban, amikor a nagy génirtás kezdetét vette, merőben új fordulatot vett. Sötét titok fedte, hogy miért történt akkor mindaz. Ashton úgy vélte, neki is valami köze van ehhez a történethez. Mintha egy hang a fejében folyton azt mondaná, hogy tárd fel a titkot, s neki ezt meg kell tennie. Nem tudni, miért. Ez a hang szünni nem akart, makacs suttogás képében eluralkodott felette.

Borult esős nap volt. Újabb és újabb fényvonalak haladtak el, s ő megbámulta a kivetítők világát, melyek folyton mást ígértek. Új valóságot. Nehezen akart indulni ez a nap. Szürke volt és álmos, csak az épületek falain végigfutó fények törték meg az egyhangúságot. Egy hét telt el azóta, hogy a génszerkesztővel találkozott. Eközben folyton azt várta, hogy újra összefut vele, de hiába. Fény és árnyék az élet, amint a széles közlekedési folyosó geometrikus völgyében végigtekintve a távolban a csecsemőgyár épületét látva, gondolta. Csecsemőgyár. Új és új élet születik ezekben a pillanatokban is.

A rejtély, mely őt nyugtalanította, azonban nem akarta felfedni magát. Egyre távolabb került a megoldástól. Legalábbis így érezte. Csak ott állt, és bámulta a levegőben a vízpermetet. Valami zöld láng, mely ott égett a szemében épp úgy, mint a génszerkesztő szemében. Világosbarna hajtincseivel a szél játszadozott, mely könnyű volt és simogató. Mintha minden olyan végtelenül egyszerű volna, s a dolgok nyitja csupán e zöld szín. Meglehet, hogy így volt, de az is lehet, hogy nem. Lehetetlenül zöld. Akár valami élő, lélegző smaragd.

Nem tudni, mit hoz a holnap. Jótékony homályba burkolódzott ezen a napon. Jobb is volt így. A csecsemőgyár ultramodern épülete szimbólum értékű jelentéssel bírt. Mindenki úgy tekintett rá, mint a jövő zálogára, mely a civilizáció szentélye, ahol a soha ki nem alvó lángot őrzik. Amint ott sétált a széles közlekedési folyosó mentén a csecsemőgyár előtti tér felé tartva, észrevette, hogy egy fekete kapucnis lány szegődött a nyomába. Végül az Élet terére érve tetten érte.

- Hát te ki a franc vagy?! - ragadta meg a karját.

A fekete kapucni alól festett szőke hajtincsek omlottak elő.

- Mit akarsz tőlem? - kérdezte Ashton.

- Soha nem mondták még neked, hogy milyen szép, szinte lehetetlenül zöld szemed van?

- Te most szórakozol?!

- Nem, komolyan kérdezem. Tudod, mit jelent ez a zöld szín?

Ashton csak vont egyet a vállán.

- Tényleg nem tudod?

- Mit kellene tudnom?

- Azoknak volt ilyen zöld szemük, akiket a génirtás során eltüntettek...

- Jelent ez valamit?

- Még mindig nem áll össze a kép?

- A génszerkesztőnek is ilyen zöld szeme volt.

- A génszerkesztőnek? - lepődött meg a lány. - Akkor ez azt jelenti, hogy ő is a kiirtottak közül való... - tette hozzá.

- Az meg hogy lehet?

- Nem tudom. De nagyon gyanús vagy nekem te is - fejtegette.

- Szerintem te tiszta bolond vagy. Neked elmentek otthonról - mondta Ashton.

- Nem. Nem, hinned kell nekem. Te és még azok, akiknek ilyen lehetetlenül zöld szemük van, közülük valók vagytok. Ez biztos, ebben nem tévednék. Ez nem akármilyen zöld.

Ashton tanácstalanul állt ott néhány percig, mintha valahogy nem jutottak volna el a szavak a tudatáig. A lány nagyon makacs volt. Valamit sejtett vagy tudni vél.

- De hát, mi közöm volna nekem a nagy génirtáshoz? - kérdezte Ashton.

- Vannak bizonyos legendák, melyek szerint nem mindenki veszett oda, vannak, akik túléltek. Sőt egyes összeesküvés elméletek szerint a génirtás kitervelői ugyanazok voltak, közéjük tartoztak.

- Mi értelme ennek? A génirtás olyan régen volt már, hogy egyébként sem élne közülük senki.

- Naiv vagy, Ashton - mondta a lány.

Azután Ashton elgondolkozott.

- A Génadatbankban mutatott nekem DNS mintákat a génszerkesztő, köztük a kiirtottakét...

- Látod, mindent megőriztek.

- De miért? Mire volt jó az irtás, ha még ma is közöttünk járnak.

- Te is közülük való vagy.
 - Hogyan lehet ez?
 - Nem tudom. Talán egy véletlen.
 - Véletlen - ismételte meg alig hallhatóan Ashton e szavakat.
- S e szavak, mint szélbe szórt homokszemek sodródtak tova a téridő szövetében.
- Saját létezésed lehet, hogy a véletlen műve, de az övéké jól megtervezett.
 - Vajon mi rejtezik a világ elé vont szemellenző mögött?
 - Talán neked kellene kiderítened.
 - Miért?
 - Azt kérdezed, miért? Hát nem téged foglalkoztat a dolog?
 - De úgy látom, téged is.

A platinaszőke hajú lány erre nem felelt semmit.

Úgy tett, mintha meg sem hallotta volna. Nem sokkal később el is ment. Fejére húzta a kapucnit és beleolvadt a tömegbe. A csecsemőgyár fekete-fehér kék hasáb alakú épülete uralta az Élet terét. Oldalán néha fények siklottak tova, s reklámok villantak. Egy jobb élet ígérete.

Napok teltek el, s Ashton agyában egyre csak ott munkált a gondolat. Nem tudott mihez kezdeni a dolgok jelenlegi állásával. Az élet számára egyre inkább hasonlított egy szürreális képhez. A valóság anyagi terhe eltörpülni látszott az álomporból széthintett kristályszemcsék felületének csillogásához képest. Epsilon City finoman hangolt nyüzsgése beleolvadt az élet zúgásába. Amint a közlekedési folyosó egyik felüljárója alatt haladt el, a fekete-fehér Saab áll meg mellette.

- Szállj be! - intett a génszerkesztő.
- Mit akarsz tőlem? - kérdezte, amint beült.
- Furcsa ezt a te szádból hallani - jegyezte meg. - Elviszlek valahová.
- Hová?

A génszerkesztő nem válaszolt.

A fekete-fehér Saab néma zúgással továbbsiklott a mágnesúton. Sokáig hallgattak, miközben a város lassan elmaradt mögöttük. Hatalmas struktúrái lassan zsugorodtak. Idegen, sötét táj rajzolódott ki, mely szinte kopár volt, s ahogy visszanézett Ashton a körjük fonódó szélvédőn át, a távolban Epsilon City izzott. Sokáig haladtak a kopár tájon, messzebb az óceán víztükre alkotott éles kék kontrasztot a sötét homokkal, s átellenben fekete sziklatömbök bukkantak ki a földből. A génszerkesztő egyszer csak megállította az autót.

- Szálljunk ki - mondta.
- Miért? Hol vagyunk?
- Gyere! - intett, s megindult.

Hamarosan egy síkság tárult fel.

- Mi ez a hely?

A génszerkesztő a lábával elkotorta a homokot, s fehérén kiáltó csontok tűntek elő.

- Itt zajlott a nagy génirtás - mondta.

Millió és millió emberi csont rejtkezett a fekete homokba temetve. Elfelejtett koponyák, melyek vakon bámultak a semmibe.

- Nem értem, miért kellett ide jönnöm?

- Hogy lásd.

- Igaz az, hogy a nagy génirtást volt, aki túlélte? S hogy a saját fajtájuk közül valók rendelték el, akik nem mások, mint a Géntanács tagjai?

- Honnan veszed ezt?

- Valaki azt mondta, az én zöld szemem a bizonyíték. Neked is zöld a szemed. Valószínűleg zöld.

- Egy platinaszőke hajú lány fekete kapucniban?

- Ismered?

A génszerkesztő csak elmosolyodott.

- Ő Titánia. Néha összehord dolgokat.

- Nem hinném, hogy bolond lenne.

- Nem. Valóban. Ezt egy szóval sem mondtam.

- Akkor hát?

- Te mit gondolsz? - kérdezett viszont.

- Lehet igazság abban, amit mond. A nagy kérdés csupán az, hogy miért?

- A legtitkosabb kérdés mindig a miért.

- Akkor hát igaz lenne?

A génszerkesztő hallgatott egy darabig, ám hallgatása mindent elárult.

- Ez is a hatalomról szólt - mondta ki végül.

- Miféle hatalomról?

- Egyszer csak megjelent egy génváltozat, és elterjedt. Különleges adottság volt. Ám valakik egyszer úgy döntöttek, hogy ez csak kevesek kiváltsága legyen, közöttük az övéké. Megalapították a Géntanácsot, a Génbíróságot és a Génszerkesztőket. Majd elszánták magukat arra a lépésre, hogy mindenki mást, aki rendelkezik az övékéhez hasonló tulajdonsággal, azokat kiirtják.

- Mi hasznuk volt ebből?

- Fenntarthaták maguknak a kiváltságot, és uralkodhattak az emberek felett azon a rendszeren keresztül, amit megalkottak.

- Furcsa ezt hallani.

- Mi olyan furcsa ebben? Alapvető emberi természet.

- Talán lehet, hogy igazad van.

Némi hallgatás következett, mely idő alatt Ashton a tájat bámulta.

- Te is közéjük tartozol.
 - Ahogy te magad is, bár nem tudtál róla.
 - Ki ez a lány, Titánia, valójában?
 - Szereti magát csak úgy definiálni, hogy a sejt.
 - Miféle sejt?
 - A nagy organizmus egy része.
 - Mifélélé?
 - Azé, amely a világot felépíti és folyton az őt érintő kérdésekre keresi a válaszokat.
 - Mit akarhatott tőlem Titánia?
 - Kérdezd őt magát. Honnan kellene ezt nekem tudnom?
 - És mit akarsz tőlem te?
 - Azt hiszem, ezt már egyszer tisztáztuk... Te voltál az, aki megkerestél engem, mert az igazságot akartad tudni.
 - Igen, de miért mondtad el nekem? Hiszen az igazság létezése maga is titok. El van rejtve az emberek szeme elől.
 - Ezek az emberek egykor éltek, éreztek és léteztek, s most nézd meg mivé lettek. Fehér csontjuk a földbe temetve pihen.
 - Tragédiájuk igazságért kiált - jegyezte meg Ashton.
 - Meglehet.
- Egymást nézték, a génszerkesztő és Ashton. A fekete homok, a kék óceán és a két zöld szem-pár. Talán ebből állt a világ. Könnyű szél fűjt, mely Ashton szőkésbarna hajtincseit borzolta. Az égen feltűnt egy óriási fényvonal, a horizont felé tartott, ahol, mint kristályoszlopok nőttek ki a földből Epsilon City épületei. Halvány vörös fényárban izzott.
- Azt hiszem, mehetünk - bólintott Ashton.
- Elindult vissza a mágnesúthoz, ahol a kocsi állt.
- Ujjával megérintette a fekete-fehér ívekből álló formát.
- Akárhányszor látom, mindig lenyűgöz - mondta, és sóhajtott egyet.
 - Egyedi darab. Az egész világon ez az egyetlen egy van belőle.
 - Hogyan jutottál hozzá?
 - Én terveztem.

A visszafelé vezető úton csöndes volt Ashton. Mintha a szavak fölöslegessé váltak volna. Epsilon City, a nagyváros folyton újraértelmezte önmagát, s most befogadta őket ismét. Az évszázadok óta elfeledett titkok lassan napvilágot láttak, s beszivárogtak az új létezés fénynyalábokkal írt valóságába.

Felhők úsztak át az égen, az óceán felől hozta őket magával a szél, vízgőz testük épült és enyészett. Nyugodt áztató eső, melynek kopogása elvegyült Epsilon City lüktetésében. Nehezen akartak múlni a percek, melyek lassan órákká álltak össze. Egy találós kérdés részei. Vajon mi lehet az igazi létezés, mely a dolgok háttérében áll? Vajon csupán káprázat-e ez az

egész, mely azért van, hogy félrevezesse az elmét. A tettek mást mondanak, mint a gondolatok. Az élet leginkább egy olyan grafitceruzára hasonlított, mely folyton ír, megtölti az üres lapokat, miközben önmaga lassan elfogy. De létezése ottmarad e lapokon.

- Már vártam a felbukkanásod - mondta Ashton, amint összefutott Titániával.

A fiú az egyik üveghasáb több emelet magas átriumjában várakozott. Talán az eső elől menekült ide...

- Keresed még oly megszállottan létezésed titkát? - kérdezte Titánia.

- Meglehet.

- Talán fény derül rá.

- Tudsz valamit.

Titánia intett a fejével.

- El is mondom?

- Lehet.

A fiú zöld szemének különös fénylése egy percre elterelte Titánia figyelmét.

- Nem mondta meg neked senki, hogy miért vagy te más, mint azok, akik között élsz?

Ashton a fejét rázta.

- Hallottál már egy Mitchell White nevű génszerkesztőről?

- Még sohasem.

- Nem volt neked gyanús sohasem születésed valamennyi körülménye?

- Nem. Egy csecsemőgyárban születtem sok más embriótenyésztéssel együtt a véletlentervezésnek nevezett eljárás során.

- Tévedsz.

- Akkor hát?

- Az igazság az, hogy Mitchell White félte a halált, ezért titokban eltervezte, túljár a végzet eszén és saját múlandóságán. Mivel génszerkesztő volt, nem jelentett számára különösebb nehézséget, hogy klónozza önmagát, pszichéjének lényét pedig a fotonkristályok tárolólemezeibe mentette le. Úgy gondolta, hogy ezáltal egy nap újjászülethet.

- Nem hiszem, amit mondasz.

- Pedig így van. Magad is meggyőződhetsz róla azáltal, hogy egyszerűen besétálsz az Alfa körzetbe. DNS kódod ott rejlik a beléptetőrendszerben.

- És mi van, ha én vagyok Mitchell White?

- Emlékeidet megtalálod ezzel a vonalkóddal jelzett tárolókristályon - mondta, s átnyújtott egy csuklóra ragasztható matricát.

- És ha én nem akarom ezt?

- De, hogyne akarnád, hisz ezért volt minden küzdelmed oly fontos számodra. Vágyod a titkot.

A Titánia által feledett titok ott munkált Ashtonban, s nem hagyta nyugodni őt. Úgy döntött, végére jár ennek az egésznek, ha már egyszer belekezdett. Minden úgy volt, ahogyan a lány

mondta. Az Alfa szektor beléptetőkapuin keresztül minden további nélkül bejutott. Feltárult előtte ismét a városrész, melyet elzártak a kíváncsi szemek elől. Vágyott arra, hogy megtudja, ki is volt valójában Mitchell White. Furcsa volt számára így szabadon járni-kelni a városrészben. Soha nem érzett érzések szállták meg. Elméjében ezernyi kérdés lapult. Végre ott állt a Központi Adattár épülete előtt, ahol az archivált kristálylemezeket őrizték. Belépett. Csak néhányan lézengtek bent, nem volt tömeg. Meglehet, hogy ő maga másra számított. A kör alaprajzú épület belsejét nagy átrium töltötte ki, e mentén körfolyosók voltak egészen a legfelső szintig. Innen nyíltak a tárolótermek, ahol dokkoló egységekbe foglalva pihentek az adattároló lemezek, hogy tartalmukat bármikor kiolvashassák kék lézerfényrel. Automata rendszer működött az egész épületben. A DNS-t és a csuklója köré ragasztott vonalkódot beolvasta a gép.

- Üdvözljük a Központi Adattárban Mitchell White. A kívánt adatok előkészítése folyamatban van. Itt akarja megtekinteni, vagy kérésére készítsünk másolatot? - kérdezte a gép.

- Mindkét lehetőséget kérem - felelte a fiú.

- Az adatokat megtekintheti a B szint 2-es termében, távozáskor pedig a központi terminálnál átveheti a másolatot - közölte a számítógép.

Nem volt többé vitás, a kérdés eldőlt. Mitchell White valójában létezett, s valóban ő volt az. A kérdés egyik felére megszülettek a válaszok. A kristálylemezről származó képen az a fiú ugyanolyan volt, mint ő. Lehetetlenül zöld szeme ugyanúgy ragyogott fel a kivetítő villódzásából ott a félhomályban, ahová a kinti napsütésből csupán halvány fények szűrődtek be. Minden más értelmet nyert ezekben a pillanatokban. Nehezen lehetett volna szavakká fogalmazni a vele történeteket. Talán egész élete egy hazugságra épült, de az is meg lehet, hogy nem, s csupán a véletlenek összjátéka a kialakult helyzet.

- Ő is épp ilyen volt - szólította meg valaki odatelepedve mellé.

- Honnan tudja?

- Elég csak rád nézni.

- Kicsoda maga?

- Valaki, aki már sok mindent megtapasztalt - mondta a nő.

- Hány éves?

- Mit számít a korom a mai világban?!

- Igaz - bólintott Ashton.

- Egymás tekintetét fürkészték.

Milyen különös volt az öreg nő szemébe nézni, mert biztosan öreg volt. Bár ráncok nem mutatták a korát, ám mégis sejtetni engedte néhány apró jel.

- Talán ismerte Mitchell White-ot?

- Igen. Jól ismertem.

- És?

- Mire vagy kíváncsi?

- Hogy mi ez az egész? Mi folyik itt?

- Nehéz lenne felfogni valakinek a vágyát, hogy túljárjon a halál eszén?

- Valóban túljárt volna? - kérdezte Ashton.
- Ha megkapod az emlékeid, akkor talán igen.
- Ki volt Mitchell White?
- Egy génszerkesztő.

Mitchell White egy színes-szürke világ volt, s talán a válaszok is ott lapultak az emlékek közt. Eltelt vagy két nap, mire Ashton újra találkozott a génszerkesztővel. A fekete-fehér Saab-ból szállt ki.

- Terjed a városban egy pletyka... - kezdte.
 - S miféle? - kérdezte Ashton.
 - Hogy Mitchell White köztünk jár...
 - Valóban?
 - A kérdés az, hogy te szeretnéd-e megkapni az ő életét?!
 - Nem kell megkapnom. Úgy gondolom, az már az enyém, hiszen ő maga akarta így.
 - Lehet - bólintott a génszerkesztő.
 - Tudod, sokszor eszembe jut a nagy génirtás és az azután történetek. A hatalom kizárólagos birtoklásáról volt szó. Néhányan úgy gondolták, jobb az, ha a hatalom csupán a kevesek kiváltsága. Ők lettek az első Géntanács tagjai.
 - De ez a hatalom elhozta a rendet.
 - Nem vitatom.
 - Akkor?
 - A hatalom szürkévé tette a világot.
 - Miért gondolod így?
 - Megtiltja az emberek vágyait.
 - Nem hiszem. Csupán megóvjá az emberiséget a túlzó és felesleges kicsapongásoktól, melyek mehtagadnák a valóját.
 - Ebből állna hát a Géntanács hatalma? Uralkodni az emberek vágyai fölött. Ez éppen elég - mondta Ashton.
 - Mit akarsz most tenni?
 - Meglehet, hogy jól jönne némi változás...
 - Elátkozott szavak ezek a nagy génirtás óta.
 - Valóban.
- Egy darabig hallgattak. Bámulták egymást. Kicsit olyan volt, mintha tükörbe néztek volna. Annyira hasonlítottak egymásra. Lehetett ez véletlen is, de sokkal valószínűbb volt az, hogy a csecsemőgyárak tudatos tervezésének eredményével szembesültek.
- Hogyan halt meg Mitchell White? - kérdezte végül Ashton.
 - Megölték. S lehet, hogy te is erre a sorsra jutsz, ha így folytatod.

- Talán meg kellene lepődnöm ezen.
- Igen. Valahogy úgy.

Az idő gyorsan haladt a maga által kijelölt világvonalai mentén. A sárga csillag az égen egyre közelebb került a látóhatárhoz. A város, Epsilon City mintha erről tudomást sem vett volna. Élte folyton nyüzsgő életét a maga által szabott rend szerint. Polgárai, akár a szürke foltok, jártak-keltek az utcák alkotta geometrikus minták szövedékében, mit sem sejtve arról, ami a színfalak mögött zajlik. Az élet számukra csupán egy villanás, mely nyomtalanul tűnik el a nagy egész alkotta ragyogásban. Milyen más és milyen furcsa ehhez képest azok élete, akik lelkének rezdülése maga a rendszer. Ők álmodják tetteit és vágyait, a Géntanács tagjai. Ashton előtt immáron sok minden világos volt. Mitchell White valami mást szeretett volna, a szürke világot felcserélni egy színesre. A rendszer azonban, mely oly sokat küzdött önmaga létezéséért, ezt nem hagyhatta. A kérdés csupán most már az, hogy mit tehet ő?

Titánia már várta nagyon a találkozást Ashtonnal. Nem tudni, mire gondolt, vagy hogy miben reménykedett. Meglehet, hogy álmai közt ott szerepelt az a szó, hogy forradalom.

- Immáron összeállt a kép - mondta ki Ashton.
- S mihez akarsz most kezdeni?
- Befejezem azt, ami Mitchell White álma volt.
- Merész gondolat.
- Igen. Meglehetősen.
- Mégis olyan elszántnak tűnsz.
- Jól látod.
- Úgy gondolod, sikerülni fog?
- Szerintem igen.

Titánia elmosolyodott. E mosoly valamiféle megerősítés volt a részéről.

A dolgok új fordulatot vettek. Lehet, hogy a Géntanács tagjai sejtettek valamit, de az is lehet, hogy nem. Talán a világgal együtt buknak el ők is.

- Hamarosan minden megváltozik - fűzte hozzá Ashton.
- S gondolod, ez örökre így marad? Hiszen egyszer már közbeavatkozott a hatalom.
- Minden hatalom elmúlik egyszer - mondta Ashton.
- Úgy véled?!
- Miért? Te nem?
- Nem tudom.

Az a nap és az a perc sokáig emlékezetes marad a jövő számára, amikor Ashton összekapcsolta a csecsemőgyár központi szerverét a génadatbankéval. A fiú készített egy parancs file-t, mely a kristálylemezekből beolvassa a nagy génirtás során elpusztítottak DNS kódját a csecsemőgyár géntervezőrendszerébe. Újjászülettek azok, akik egykoron meghaltak. Valaki, aki maga is egy Mitchell White nevű fiúnak köszönhette létét, új élettel ajándékozta meg a

milliókat. Ez az új élet kezdetben védtelen volt, de ahogy a napok teltek, úgy bontott szirmot, akár egy virág, egyre erősebb lett a testet öltött gondolat. Új és új napok jönnek majd. Változik a világ.

Eltelt 10 év, s megannyi gyermek töltötte ki Epsilon City tereit egy új korszak jeleként. A hatalom félt a gondolattól, de valamiért nem merte megtenni újra azt, amit sok éve. Epsilon City fényei felragyogtak a horizonton, s egy percre úgy tűnt, tovább álmodja tetteit. Megannyi gondolat, mely kisarjad majd a fekete homokból, és egyszer csak egy zöld mező hullámszik a helyén. Lehetetlenül zöld.

Elfojtódás

Azt a napot sosem fogja feledni Jarod, mert az a nap fordulópont volt az életében. A világ különös hangokat suttogott a fülébe és elhíttetett vele sok szépet és jót. Az óceánparti nagyváros, Albireo épületei falként tornyosultak a horizont irányában. Még idelátszottak óriási formái, melyeket eszményi egykristályokból növesztettek. Hologram reklámjai villództak szünet nélkül, elhintve az emberek között az álmot.

Könnyű szél fűjt, mely a vitorlákat dagasztotta. E távoli jövőben kedvelt sport volt a vitorlásverseny. Sokan úzték azok közül, akik megtehették. Így volt ezzel Jarod és az öccse is. Szerették a sós víztömeg illatát, a hullámokat. Azon a napon szinte szikrázott az ég, senki sem gondolt viharra. De az élet néha tartogat meglepetéseket. Ki tudja, miért. Különös kék volt az óceán, mikor váratlan vihar tört ki. A geoszinkron műholdak új és új képeket közvetítettek az örvénylő felhőkről. Minden olyan hirtelen történt. Mintha a hajók apró játékszerek lettek volna egy felkavarodott vízű medencében. Vadul tombolt órákon át, s elragadott megannyi életet, közöttük Jarod öccsét is. Csak másnap találták meg a holttestét a vízben...

Az a nap mindent megváltoztatott. Talán örökre és kitörölhetetlenül. Furcsa volt látni őt úgy holtan. Talán mintha csak aludna, talán mintha csak egy rossz álmom volna az egész. De nem így volt. Ő meghalt. Lehetetlen volt elhinni, mint ahogy elfogadni is a kialakult helyzetet. Jarod kezdetben önmagát hibázatta, persze hasztalanul.

- Vajon legyőzhető-e a halál? - vetődött fel mindannyiszor Jarod életében a gondolat éveken át, amint megbámulta Charlie holttestét.

Egy kryogenizációs labor mélyhűtőtermében őrizték a testet. Mert Jarod képtelen volt eltemetni őt. Lehet, hogy azt kellett volna, elhamvasztania, s átadni testét az elemeknek, hogy befogadja a port az óceán mélysége. Csillagporból vétetett, s egy nap majd oda tér vissza, a hideg, sötét űrbe.

Az évek könnyörtelenül teltek, s otthagyták nyomukat Jarodon, míg Charlie semmit sem változott, mert halott volt. Álmok nélkül létezett folyékony nitrogénbe süllyesztve. A város, Albireo, melyet a Hattyú szeméről neveztek el, élte életét, s növekedett. Új és új épületek törtek az ég felé, egykristály testükben fotonok áramlottak. A számítógépek lelke is fotonokból szőtt színes-szürke álmokat, s az optikai hálózatokon keresztül is fotonok hajtottak rettentő gépeket. A fotonkorszak vette kezdetét, ahol fehér fénnel írták a dolgok történetét. És egy napon Jarod meghalt vak reménnyel a szívében. Minden vagyonát öccsére hagyta, s az volt a kérése, hogy amint lehetőség nyílik rá, élesszék újra. Nem érhte meg azt a napot, de tudta, hogy bizonyosan eljön majd. Nem tévedett.

2173. áprilisa volt. Egy olyan kor, amikor szükség volt mindenkire. Ezért azután Charlie testét, melyet megőrzött a mélyfagyasztás, egy új kezelésnek vetették alá. Fotonmissziós tomográfok közvetítettek valóság-hű képeket a benne zajló folyamatokról. És eljött a pillanat, amikor az orvosok egy elektrosokkal újra indították a szívét, mely 103 év után ismét dobogott. Furcsa egy dolog az idő. Charlie számára mintha megállt volna, s most attól az elátkozott pillanattól folytatódott volna, amikor a vízben megfulladt. De ez nem volt igaz. Eltelt 103 év, vagyis minden megváltozott. A múlta csupán egy égésnyom emlékeztette a mellkasán, az elektródák helye.

A város, Albireo, új életet kínált, s kivetítői egy csillagközi űrhajó indulásáról számoltak be. Az emberiség immáron elhagyta a Naprendszert. Charlie a város sűrű szövetén át a kikötő felé tartott, oda, ahol annyi időt töltött azelőtt. Nehezebbé esett felfogni a történeteket. Senki sem él már azok közül, akiket ismert. Most ők halottak, s ő él. Az élet különös fintora.

A távoli horizont egy kissé görbült íve látszódott, mögötte pedig a roppant város. Álmok, melyek sosem pihennek. Vágyak, melyek újra születnek. Életek, melyek újra kezdődnek.

- Te is szoktál vitorlázni? - kérdezte tőle egy lány.

Már figyelte egy ideje.

- Igen. Azelőtt sokat vitorláztam. Látom, még most is sokan űzik ezt a sportot.

- Sokan - erősítette meg a lány. - Nem fog rajta az idő - jegyezte meg.

- Furcsa ezt a te szádból hallani.

- Miért?

- Fiatal vagy.

- Te is.

- Ahogy vesszük. Én 103 év után kaptam új életet.

- Így már értem. Te is azok közül való vagy, akiket felélesztettek a mélyfagyasztásból.

- Miért ez az egész?

- Úgy érted, miért kaptál új életet?

Charlie csak a fejével intett.

- A Föld népessége meglehetősen előregedett, s küszöbön a világűr meghódítása. Nem születik már elég gyermek.

- Szóval ezért... Mondd csak, ki vagy te tulajdonképpen? - kérdezte a fiú.

- Egy átlagpolgár a sok közül.

- Biztos ez?

- Azt hiszem, igen. Semmi különös, csupán szeretek vitorlázni. Nyertem néhány kupát...

- Tehát értesz hozzá.

- Milyen csendes ma az óceán... - kezdte Charlie. - Aznap is csendes volt, és nyugodt. A vihar váratlanul tört ki.

- Milyen volt meghalni?

- Igazából semmilyen.

- Hogy érted ezt?

- Csak arra emlékszem, hogy a vízbe esek.

- Talán jobb is így.

- Valóban.

- És semmi színes fény és túlvilág?

- Semmi.

- Akkor hát te lennél az, aki visszatért a halálból, s elmondaná, hogy nincs mennyország?
- Lehetséges.
- Másra számítottam.
- Miért, te hiszel ebben?
- Jól esik hinni benne.
- De hát van új élet a halál után, itt állok előtted...

A lány elgondolkozott.

- Nem, ez valami más.
- Hogy érted azt, hogy más?
- Más, mert ezen a világon folytatódik.
- Mi lenne hát akkor a túlvilág?
- Talán az a hely, ahol megszabadulunk az anyagi lét terhétől.

Charlie elgondolkozott.

- Lenne ilyen hely? - kérdezte.
- Meglehet.
- Ha azt mondanám, hogy az a világ, melyet a fotonszámítógép generál?!
- A kibertér? - hümmögött a lány.
- Hiszen az ő lelke is folyton álmodik...

A város, Albireo mintha sóhajtott volna, s lelkének egy darabja most is közöttük lenne. Minden olyan zavaros még. A sors furcsa dolgokat tartogat, de egyelőre ezek megbújnak a háttérben. A feltárló lét egy darabja elöntötte a várost.

- Mihez akarsz most kezdeni tulajdonképpen? - kérdezte a lány.
- Magam sem tudom... Meglehet, hogy élveznem kellene a lehetőséget, melyet a kor felkínál. Ismeretlen bolygók, s más csillagrendszerek...
- Gondolod, neked való kaland lenne?
- Elképzelhető.
- Különös és idegen világok azok...
- Azelőtt csak álmodtunk róluk...

Színes hologramok villantak magasan fent az óriás épületek falain. Álmokat hirdettek, ahogy maga a fiú, Charlie is megfogalmazta. Vágyak voltak ezek. Az embereké és a világé.

Minden olyan békésnek hatott. Csak Charlie lelkében dúlt valami elfojtott vihar. A múlt nem hagyta nyugodni.

- Itt horgonyzik a közelben a jachtom. Elkísérsz?
- Miért is ne?!
- A város épületei közé széles csatornák hatolnak be. Innen indulnak, s fel lehet hajózni egészen a Nap-szentélyig.

Egy húsz méter hosszú vitorlás várta őket a kikötőben. Egy korhű másolat. Közepes szél támadt, mely előre hajtotta őket. Először északnak indultak, onnan nyílt egy másik csatorna bejárata. A hatalmas épületek mellett játékszernek tűnt minden. A hullámok felcsaptak a fedélzetre, a víz sós illata töltötte be a levegőt. Azután megindultak felfelé a csatornán a város belseje felé. Kapu alakú épületek alatt haladtak el, majd jobbról is és balról is hasáb alakú tornyok alkotta városrészek terültek el. A szél rendületlenül fúj. Charlie a hajóorrban állt, onnan bámulta a tájat.

- Még egymás nevét sem tudjuk - kiáltotta hátra. - Engem Charlie-nak hívnak.
- Lille. Mindenki csak így nevez - mondta a lány.
- Mivel foglalkozol?
- A vitorlázásnak élek.
- Értem. És soha sem akartál elutazni egy másik bolygóra?
- Ez hogy jutott most eszedbe?
- Ez is egy vágy.
- A te vágyad? - kérdezte a lány.
- Meglehet. Előző életemben még csak álom volt. A kedvencem egy exobolygó kalauz volt.
- S melyik volt a favorit?
- A Tigrin. Egy többes rendszer a Sárkány csillagképben.
- Az az exobolygókalauz mostanra minden bizonnyal idejét múlttá vált.
- Valószínűleg.

A könnyű szél bele-belekapott Charlie hajfűrtjeibe, amint ott állt a hajóorrban. A Hold mészfehér tányérja magasán járt, elő-előtűnt az épületek között. Valahogy minden olyan furcsa volt, mintha minden titkolna valamit a távoli korban, s e titok elrejtőzne a kíváncsi szemek elől.

- Pontosan mi az a Nap-szentély? - kérdezte a fiú.
- Hamarosan oda érünk. Még néhány kilométer. Valakinek volt egy csodálatos álma a Nap városáról, s felépítették. Annak része a Nap-szentély. Sokan kijárnak oda. Nyugalmat áraszt.

Lassan teltek a percek, miközben egyenletes sebességgel haladtak. Az ég vakító kékje szinte szikrázott, s rajta fehér felhők sodródtak tova. Kezdek elmaradni a magas épületek, a horizont hirtelen kitárult, s ott a távolban kezdett kirajzolódni a paloták és szentélyek alkotta világ. Mintha megelevenedett volna egy színes álom. Egy nagy mesterséges tó volt a város kapuja. Itt kötöttek ki. Az égen néha elhaladt egy-egy óriás gép szinte hangtalanul, árnyéka végigvonult a talajon.

- Meglehetősen furcsa ez a hely - állapította meg Charlie.
- Tény, hogy nem hétköznapi. De hát erre valók az álmok, hogy elrugaszkodjunk a valóságtól.

A fiú csak bólintott.

Ahogy elindultak, feltárult előttük a város. Egyszerre volt csöndes és nyüzsgő. Alabástrommal burkolt épületei kellemesen lágy látványt nyújtottak, s a szent tóban rózsaszín-vörös flaminók álldogáltak a papiruszszással szegélyezett part mentén. Vegyes csoportokat alkottak az emberek, sétáltak és beszélgettek. A világnak ezt a szegletét megkímélte a század, a szellem

és a gép. Egy széles sugárút mentén sorakoztak fel az épületek, s messzebb a végén, ott állt a Nap-szentély.

- Vajon kinek jutott ez eszébe? - tűnődött el Charlie.

- Különös vágy, annyi szent.

- S mi célt szolgál?

- Nem tudni. Akinek a fejéből kipattant, azt megihlette a letűnt kelet, egy sok ezer évvel ezelőtti kor. De ma már ennek nincs jelentősége. Leginkább csak pihenni és kikapcsolódni járunk ide.

- Egy elveszett lélek.

- Miért mondod ezt?

- Úgy vélem, ez az ő műve lehet.

- S miért volna elveszett?

- Az eltűnt idő fogságába esett. Régen volt korok árnyai közt élt... lelkének egy darabja örökre ott maradt, s ennek tanúsága ez a hely.

- Te is ilyen lennél?

- Miért kérdezed ezt?!

- 103 év nagy idő. Főleg egy gyorsulva fejlődő világban.

- Ki tudja... - gondolkozott el.

Riadtan rebbentek szét a flamingók, ahogy az ég morajlott. Felhők vízgőz teste épült és enyészett, tornyosult fel az égen. Esni kezdett. A nyugodt, áztató eső elől behúzódtak az oszlopsorok közé.

- Szeretnél eljutni a Tigrinre? - kérdezte a lány.

- Azt hiszem, igen. Talán mindig is az volt a vágyam. Lehetséges ez?

- Úgy vélem, igen. Miért olyan fontos ez? Mitől más az a bolygó?

- Három nap ragyog az égen, egy sárga átlagos csillag, egy kékesfehér, mely valamivel nagyobb és egy kicsi vörös törpe. Amikor a kék csillag nyugszik a horizonton, akkor kel a vörös. Két holdja van. Egy nagyobb és egy kisebb. Az egyenlítője mentén pedig egy gyűrű található a Tigrin körül.

- Izgalmasan hangzik - válaszolta.

- Hogyan juthatnék el oda?

- Időnként indulnak csillagközi űrhajók, de egyik sem oda. Az úticélt az Űrhajózási és Távolkereskedelmi Világszervezet elé kell terjeszteni. Ők nyilvántartásba veszik a kérelmet, és döntenek felőle.

- Azt hiszem, kezdeményezni fogom.

- És mihez kezdenél ott?

- A lélek vágya ez...

Az eső időközben elállt. Valahogy minden olyan furcsa volt ezekben a pillanatokban. A pára illata a levegőben, az ismerős és mégis ismeretlen benyomások mind-mind azt tudatták

Charlie-val, hogy valami végérvényesen megváltozott. Ezt a tényt nehezére esett elfogadni, mégis megértette ott abban a pillanatban. S meglehet, hogy szívét immáron örökre rabul ejtette a Tigrin. Kövekként nehezedett a világra a lét. Érezte ezt ő is, ám tenni ellene nem tudott.

Eltelt néhány nap, s ez idő alatt a fiú megfogalmazta a beadványát, mely az ő titkos vágyáról szólt. Sok hasonló beadvány érkezett a világszervezethez, hiszen a hivatalos katalógus 10 ezer exobolygót tartalmazott. Nagy társaságok és egyszerű emberek folyton új és új úticélokot jelöltek meg, melyek az ő álmaik voltak, ám mindet teljesíteni lehetetlenség lett volna. Charlie úgy döntött azon a reggelen, amikor a döntést kitűzték, elmegy a világszervezet központjába. Egy korszakformáló épület volt. Önmaga is egy álom. Folyosók és tágas terek váltották egymást, meg hatalmas átriumok. Egy fiú szólította meg Charlie-t.

- A mai ülésre jöttél? Még nem láttalak téged itt ezelőtt sohasem.

- S miért olyan furcsa ez?

- Tudod, a legtöbben ismerős arcok, állandóan visszajárnak, új és új beadványokkal ostromolják a tanácsot.

- Értem - bólintott Charlie. - Én most vagyok itt először, s ez az első beadványom.

- S melyik bolygót jelölted meg úticélként?

- A Tigrint. Ismered?

- Igen, ismerem, s most már a döntőbizottság is ismeri.

- Valóban?

- Bizonyos vagyok benne. S miért éppen a Tigrin?

- Magam sem tudom pontosan megfogalmazni. Inkább talán egy vágy ez.

- S miféle?

- A léleké.

- Oda vágyna a lelked?

- Igen, meglehet.

A fiú fogta magát és távozott, Charlie ekkor még nem tudta, hogy kivel beszélt, erre csak akkor derült fény, amikor megkezdődött a világszervezet ülése. A fiú ugyanis a döntőbizottság egyik tagja volt. Elkezdődött az ülés, mely hosszúra nyúlt, egyik beadvány következett a másik után.

- A száztizenhetedik napirendi pont következik, melynek tartalma új úti cél: a Tigrin. Az előterjesztő Charlie McCloud.

Ezután ismertették a beadvány tartalmát. Végül közölték a döntést.

- Az Űrhajózási és Távolkereskedelmi Világszervezet a 117. napirendi pont ügyében meghozta a következő végzést: a világszervezet a kérelemben foglaltakat elutasítja. A végzés ellen a kihirdetéstől számított 3 munkanapon belül fellebbezéssel lehet élni. A fellebbezés nem akadálya egy későbbiekben benyújtandó új kérelemnek...

Ez követően az indoklás következett. Charlie szomorúan vette tudomásul, hogy kérelmét elutasították. Ezzel azonban nem volt egyedül. Aznap a világszervezet 215 napirendi pontot tárgyalt, s abból mindössze egyetlen egyet fogadtak el.

A fiú, akivel a döntés kihirdetése előtt találkozott Charlie, ott ült egy padon az épület előtti téren, amikor kifelé tartott.

- Nem mondtad, hogy a döntőbizottság tagja vagy - vetette a szemére.
- Miért kellett volna mondanom?! Te nem kérdezted, hogy ki vagyok.
- Igaz - bólintott Charlie.
- Azért vagy ilyen búskomor, mert elutasították a beadványod?!
- Meglehet.
- Ez ne szegje kedved. A beadványok 95 százalékát általában elutasítjuk.
- Te nem vágnál a Tigrinre? - kérdezte Charlie.
- Nem az a fontos, hogy én vágnék-e oda, hanem az, hogy te mit akarsz.
- Én szeretnék eljutni oda, de ez csak úgy lehetséges, ha úrhajó indul.
- Na igen... Tudnod kell, hogy én támogattam az ötleted.
- S mit számít ez immár?!
- Megértheted, hogy csak azért nem indít a világszervezet egy sok-sok fényévyire lévő bolygó felé úrhajót, mert egy magadfajta srácnak az az álma, hogy eljusson oda.
- De akkor mi értelme a beadványoknak?
- A beadványokat általában tudósok terjesztik elő, akik valami új felfedezést várnak, vagy nagyvállalatok, melyek valamilyen kiaknázható nyersanyagot tárnak a világ elé.
- Értem. Szóval a vágyaim mit sem érnek.
- Azért azt nem mondanám. Engem megfogtak. Néha előfordul, ki tudja hogyan és miért, hogy maga a világszervezet nem tud állást foglalni egy-egy új úticél kérdésében. Ilyenkor a mesterséges intelligencia elé terjesztik a kérdést...
- És?
- Néha megesik, hogy a mesterséges intelligencia valami különös indíttatástól vezérelve azt javasolja a világszervezetnek, hogy fogadja el az új úticélt.
- Hogyan lehetséges ez?
- Ő is álmodik szépet és jót, s van, hogy megtetszik neki mások álma.

A napok egymás után teltek, s már-már úgy látszott, hogy ez a beszélgetés szétfoszlik a téridő szövetében. A roppant város, Albireo élte tovább életét kivetítőinek villódzása mentén, s e közben új és új gondolatok szabadultak ki e kristályhasábok alkotta világba. Úgy tűnt, hogy Charlie új élete értelmet nyert a Tigrin által, s a vágy, hogy eljusson oda, nap nap után növekedett benne. Különös suttagás költözött a fejébe, hozzá szólt és magához hívta. Eleinte nem tudta mire vélni, ám később bizonyos volt benne, hogy a lélek szava ez, az esendő és megtört léleké, nyomorult életének utolsó hangja, mely arra a távoli bolygóra hívja őt. Azután egy álmokkal teli éjszakán, amikor ezer színű gázködöket látott, ott állt a Tigrinen. A három nap fénye ragyogott le rá, színes árnyékokat szórva szerte szét, s az égboltot átszelő sávként ragyogott a bolygó gyűrűje. Ő ott állt, s lelkében érezte a hangokat, s a fülébe súgta a szél a szavakat. Folyton hívta őt. Szeretett volna e hívásra válaszolni, de néma maradt. Különös álom volt. Semmihez sem fogható.

Azután elmúlt az álom. A napok jöttek-mentek, majd ismét találkozott a fiúval. Szőkésbarna hajtincsei lágyan simultak az arcába. Délután volt, a forgalom egy kicsit elcsendesedett a szökőkutak alkotta téren.

- Volt egy álmom - mondta Charlie.

- És miről szólt?

- A Tigrinről.

- Nem ért váratlanul. És mi történt ebben az álomban?

- Magához hívott.

- Miért?

- Egy titok miatt.

- Miféle titok miatt?

- Magam sem tudom még.

- Makacsul vágysz oda. Nem tudom, miért?

- Gondolod, vágyam hasztalan?

- Ki tudja... Mindenesetre vágyak és álmok alapján, főleg, ha ez egy emberé, nem indít úrhajót a világszervezet. Talán, ha meggyőznéd a mesterséges intelligenciát. Mint mondtam, van, hogy megtetszik neki mások álma.

A szökőkutak alkotta tér, mint valami sziget bújta meg a város szövetében. A víz csobogása és a játékos formák elhitették a szemlélődővel, hogy az idő mit sem számít. Mintha ott abban a pillanatban megfagyott volna. Az égen a sárga csillag észrevétlenül araszolt, s a felületes szemlélődő azt hitte volna, hogy egyhelyben áll.

- S vajon mi alapján tetszik meg valami a mesterséges intelligenciának? - kérdezte Charlie.

- Azt senki sem tudja. A dolgok elrejtett valója.

- S hogyan tárhatnám elé.

- Nyújtsd be az indítványod még egyszer, s én majd javasolni fogom, hogy terjesszük a gép elé...

Charlie McCloud megfogatta a tanácsot, és azon a késő délutánon vágyait ismét az Úrhajózási és Távolkereskedelmi Világszervezet elé tárta. A fiú betartotta az ígéretét, s javasolta a tanács-tagoknak, hogy a kérdés eldöntését vigyék a mesterséges intelligencia elé, s bár furcsállották a dolgot, beleegyeztek.

Ismét eltelt néhány nap. Charlie vágya a gép elé került. Különös vágy volt ez, egy fiú álma, mely felfoghatatlanul messzire mutatott, a Sárkány csillagkép egy naprendszerének bolygójára. Varázsos erővel bírt ez a másfél Föld-tömegnyi bolygó. Magához hívta a lelkeket a felfedezése óta. Charlie ugyanis megtudta, hogy nem az ő beadványa volt az első. Megfogalmazódott benne a kérdés, hogy vajon mi lehet a titok, mely azt mondja, indulj útnak... Nehéz volt válaszokat találni egyelőre. Azok még a jövő kódéba burkolódtak.

A gép is álmodott folyton szépet és jót, s az idő előre haladtával fotonikus lelkének oly kedves lett Charlie álma. Ki tudja, miért? Illogikus volt. De ez nem érdekelte a fiút. Számára csak az volt a fontos, hogy úrhajót indítanak a Tigrinre. Charlie élete új értelmet nyert ez által. Eddig

úgy tűnt, hogy elveszett e világban, de most úgy érezte, hogy ajándékot kapott. Charlie ismételten felkereste a Nap-szentélyt, hogy találkozzon Lille-lel. Most minden olyan volt ott, mint a palackba zárt pillanat.

- Űrhajó indul a Tigrinre - kezdte a nagy hírrel Charlie.
- Igen, tudok róla, a város, Albireo nagy kivetítői már bejelentették.
- Csodálatos és furcsa érzés.
- Bizonyára.
- Én érzem, és tudom, hogy nem lesz hiábavaló ez az út.
- Miért? Mit remélsz tőle?
- Valami olyat, ami eddig nem adatott meg.
- Tehát útra kelsz.
- Igen.
- Ismeretlen égbolt alatt szeretnél vitorlázni... - mosolyodott el a lány.

A lány, Lille szavai reménnyel töltötték el a fiút, felcsillant benne az ismeretlen utáni vágy. Érzések rohanták meg.

- Tudod már, hogy mikor indulsz útnak? - kérdezte Lille.
- Még nem tudom pontosan. Hivatalosan még nem keresett fel senki. A részletek ismeretlenek számomra.

Egy nappal később megkereste őt a srác az Űrhajózási és Távolkereskedelmi Világszervezettől. Hivatalosan is közölte vele, hogy egy X-400 típusú csillagközi űrhajót indítanak a Tigrinre.

- Mit jelent ez konkrétan? - kérdezte Charlie.
- Az X-400 egy fejlett technológiájú, de kis űrhajó. Egyedül fogsz menni.
- Hogyhogy?
- Nem tartjuk szükségesnek azt, hogy egy egész expedíciót indítsunk útnak. Költséges lenne, és talán felesleges is.
- És mit csinálok én ott egyedül?
- Elmész, szétnézel, és visszajössz. Erre vágytál, nem? Fogd fel egy nyaralásnak.
- Azt hiszem, többről lehet itt szó.
- Miféle többről?! - értetlenkedett.
- Van ebben valami sorszerű.
- Nem. Tévedsz. Egyszerűen arról van szó, hogy a gép adott neked egy esélyt.
- Miféle esélyt.
- Hogy megvalósuljon az álmod. Semmi több. Érted?!
- Nem.
- Miért, mit gondolsz, mi van ott, ami annyira fontos?!

Charlie csak vállat vont.

- Látod. Te sem tudod. Csak vágytál oda, mert egy izgalmas hely. Keveseknek adatik meg, hogy valóra válnak az ilyen irányú álmaik.

- Mikor indulhatok?

- Két nap múlva.

- Pontosan milyen messze is van a Tigrin?

- Azt hittem, te ezt jobban tudod: 470 fényévnire - mondta.

- És mennyi ideig tart majd az út?

- Körülbelül egy évig.

- S meddig maradhatok?

- Tulajdonképpen ezt nem szabtuk meg.

- Az űrhajót vissza kell hoznom, gondolom...

- Csak nem akarsz ott maradni? Nincs ott semmi olyan, amiért érdemes volna ott leélned az életed. Ha értelmes élet és civilizáció lenne a Tigrinen, azt már felfedeztük volna...

- Talán.

Az elkövetkezendő két napban igyekeztek felkészíteni Charlie-t az útra. Megismertették az űrhajóval, mely teljesen önfenntartó és önműködő rendszer volt, de azért nem ártott, ha néhány fontos dologgal tisztában volt. Az X-400 egy alapvetően modern térhajtóműves típus volt, körülbelül egy évtizede fejlesztették ki, még újnak számított. Tökéletesen megfelelt annak a célnak, hogy egy személyt célba juttasson. Az egy éves utat mélyálomban tölti majd Charlie, ezzel is takarékoskodva az erőforrásokkal. Így nem lesznek biológiai szükségletei, és unatkozni sem fog. Az érkezés előtt néhány nappal ébreszti majd az automata rendszer.

Az órák gyorsan teltek, s valami feszült izgalom szállta meg a fiút, mely talán természetes volt. Eljött a pillanat, amikor megkezdte egy évig tartó álmát, a kriogen rendszer kapszulája magába fogadta őt. Az űrhajó elstartolt, a Föld körül keringő dokkból afelé a távoli és titokzatos cél felé, melyet a fontonszámítógépbe tápláltak. Úgy gondolták, hogy mindenre felkészültek, hogy ez az utazás sem lesz más, mint a többi. Ám tévedtek...

Egy kék félgömb látszódott az űrhajó ablaksorán át. Charlie még egy kissé bágyadt volt, még nem múlt el a kriogen kapszula hatása. Egyre csak bámulta a bolygót. Tudta, valami nem stimmel. Nem látta a gyűrűt, a két holdat, s a távolban is csak egy közönséges sárga csillag ragyogott. Nem tudta hirtelen, hová került. A hold olyan ismerős volt, de a bolygó teljesen idegen. Egyetlen hatalmas szárazföld terült el rajta, körülötte egybefüggő kék óceán.

- Ez nem a Tigrin... - tűnődött el. - De akkor hol vagyok?

Belépett a fotonszámítógép ARGUS-rendszerébe. Egy helyzetmeghatározó programot futtatott le. A rendszer az égbolt csillagai alapján igyekezett meghatározni a pozíciót. A csillagképek teljesen eltorzultak és szétestek. A Göncölszekér leginkább egy horogra hasonlított. Ebből persze még nem következett semmi rosszra Charlie, mert úgy gondolta, hogy ennek így kell lennie, mivel ő maga is elmozdult. Ám az ARGUS-rendszer mégsem tudta meghatározni az űrhajó pozícióját. Nem létező hely. Mindig ez volt az üzenet, akárhányszor lefuttatta a keresőprogramot. Valami értetlenség látszott Charlie arcán, mely félelemmel keveredett. Majd

figyelme a holdra terelődött. Olyannyira hasonlított arra, amit az emberek egyszerűen csak Holdnak hívtak, hogy a folyton növekvő gyanú csíráját ültette el benne. Egyetlen lehetősége a bizonyosság megszerzése volt. Az űrhajót az égítest felé irányította. Minden kétséget eloszlatott a látvány, amikor megpillantotta az ember-alkotta épületeket. Semmi kétség, hogy ez a Hold és amaz pedig a Föld.

- Hogyan kerültem vissza a Földre? És hogyan lehet az a Föld, az a bolygó, mely nem is hasonlít rá? - töprengett.

Azután eszébe jutott, lehet, hogy a téridő tréfálta meg őt. Lekérdezte az űrhajó fedélzeti adatbankját, ahol egy ismeretlen esemény bejegyzést talált a naplóban.

- Mi lehet az ismeretlen esemény?

A kérdés most már nem az volt, hogy hol van, hanem, hogy mikor. Újabb tesztek futtatott le. A csillagképek eltorzulása alapján, valamint abból kiindulva, hogy az összes kontinens egyetlen szárazulatot alkotott, hamarosan megszületett a válasz. Körülbelül 250 millió év telt el. Borzalmas volt az igazsággal szembesülni. Egyszerre volt minden szörnyű és szép. Az ismeretlen esemény lehetett a kiváltó ok, hogy a téridőben felcserélődtek a koordináták.

Sokáig bámult kifelé. Nézte a Föld e különös félgömbjét, a szuperkontinenst, mellyel átellenben egy óriás óceán terült el. Nem látta semmilyen jelét annak, hogy odalent városok volnának, vagy civilizáció. Mintha az emberiség nyom nélkül eltűnt volna. Félelmetes volt. Lehet, hogy ő az egyetlen, az utolsó ebből a fajból e távoli világban. Roppant egyedül érezte magát. Meglehet, hogy egyetlen társasága immár csupán az űrhajó kvantumszámítógépe. Nem tudta, mitévő legyen. Az ismeretlen esemény mindent megváltoztatott...

Napok teltek el, míg végül rájött, hogy egy fekete lyuk mellett haladt el az űrhajó, és az okozta ezt a bajt. Egyetlen reménye a száraz és halott Hold. Ott nincsenek geológiai folyamatok, nincs erózió. Az épületek 250 millió éve állnak ott az időbe fagyva változatlanul. Talán megmaradhatott valami a múltból.

Sokáig bolyongott ott, ahol valamikor egy város volt, egy komplexum, olyan kolónia, mely sok ezer embernek adott otthont. Persze már semmi sem működött, minden halott volt. Egy reménysugár azonban mégis akadt. Egy terem a kőzetekbe vájva, a hibernációs állomás. Még ha a gépek nem is működnek már, a szigetelés megőrizhette a testeket a folyékony nitrogénben. A legtöbb kapszula az idők folyamán tönkre ment, de a sok közül néhány érintetlen maradt. Ez volt az egyetlen esélye, hogy társaságot találjon magának. A dokkon keresztül átvitte az egyik tartályt az űrhajójába, ott fogja végrehajtani a dehibernációt. Különös gondolatok rohanták meg, miközben várakozott. Vajon ki lehet az, akit találomra kiválasztott. Mivel a rendszerek nem működtek már, nem tudhatja, hogy mikor került sor a lefagyasztásra, lehet, hogy évtizedekkel azután, hogy ő elindult a Tigrin felé. Ám mégis volt abban valami biztató, hogy lesz, aki felelhet a kérdéseire. Az órák lassan teltek, míg véget ért a dehibernáció. Végtelen magánya véget érni látszott.

- Ki vagy és hol vagyok? - kérdezte az ismeretlen fiú.

- Az én nevem Charlie, az űrhajómon vagyunk.

- Milyen évet írunk?

- Fogalmam sincs. Ez egy jó kérdés. Tudod, amióta én elindultam, azóta nagyjából 250 millió év telt el.

- Mit beszélsz?

- Igen, ez az igazság. Nézd meg magad is - mutatott a kivetítőre. - A Föld szárazulatai ismét egyetlen kontinenst alkotnak.

- Lehetetlen...

- Nem. Én 2173-ban indultam útnak.

- Engem 2177-ben fagyasztottak le.

Egy darabig csak hallgattak, s rájuk nehezedett az idő roppant súlya. Világvonalaik itt e távoli jövőben találkoztak. Különös volt a sors, mely álmokat táplál, s életekkel játszik.

- Az emberiség? - kérdezte.

- Semmi nyoma a bolygón. Meglehet, hogy értelmetlen ez a kérdés, hisz fajok jönnek és mennek, semmi sem állandó, magad is láthatod.

- Lehet, hogy évmilliókkal ezelőtt elmentek?

- Lehet, hisz jégkorszakok jöttek és mentek, hegyláncok gyűrődtek fel és koptak el. A Nap is más, mint volt.

- Gondolod, hogy lakhatatlan a Föld?

- Azt azért nem mondanám, de merőben más, mint volt.

- 250 millió év... - ismételte meg alig hallhatóan a fiú. - Hogyan kerültél ide?

- Az űrhajóm egy fekete lyuk mellett haladt el, az okozta a vesztém.

- S most mi lesz?

- Nem tudom. Megnéztem a hűtőkapszulákat, alig néhány sértetlen.

- Nem kellene megkeresni az emberiséget? Hová mehettek?

- Lehetetlen vállalkozás. Lehet, hogy már nem is létezik. Legalábbis abban a formában biztosan nem. Tudod te, mekkora idő 250 millió év? A modern ember csak 100 ezer éves volt, s a dinoszauruszok is csak 150 millió éven át uralták a Földet...

- Mihez akarsz kezdeni?

- Talán fel lehetne mérni a helyzetet, s a néhány megmaradttal új kolóniát alapítani a Földön...

- Gondolod, sikerülhet?

- Nem tudom.

- Nem lenne egyszerűbb, ha az űrhajóval visszamennénk a fekete lyukhoz?!

- Miért?

- Hogy visszacsináljuk...

- Az a baj, hogy nekem fogalmam sincs, hogyan történt a téridőtorzulás. Nem értek hozzá. Azt sem tudom, hogy lehetséges volna-e egyáltalán az időben visszafelé utazni...

- Akkor most mi lesz?

- Jó kérdés - töprengett el Charlie.

Nehéz volt dönteni. A Földön már egyetlen város sem állt, még a nyomaik is eltűntek. Hatalmas hegyek, sivatagok és új fajokból álló erdők borították a felszínét.

- Milyen békés innen a világúrból... - mondta a kiolvasztott fiú, Edward.

- Meglehet, de nem tudom, mi vár ránk. Ez már nem az a Föld. Ez már egy ismeretlen bolygó.

Egy időre csend lett, csak az űrhajó rendszerei zúgtak. Fények villantak bele a némaságba. Meglehet, hogy reménytelen volt a helyzet. Alig lehet néhány tíz ember, akik túlélhették az évmilliók mindent eltörölő áradatát. Lehetetlennek tűnt új kolóniát alapítani. Meztelenül voltak, a szó azon értelmében, hogy nélkülözniük kellett mindent. Csak az űrhajó maradt abból a korból, mely őket szülte.

Charlie és Edward összeszedtek mindent a Holdbázisból, ami még használható volt. 15 hűtő-kapszula maradt érintetlen. Egyszer valaki kiszámolta, hogy 100 ember kell ahhoz, hogy új kolónia létesülhessen. Ők csak 17-en voltak. A többiek egyelőre lefagyasztva pihentek. Túl szűk lett volna az űrhajó ennyijüknek. Nem arra tervezték.

- Tudsz valamit arról, hogy ki ezek?

- Nem. Igazából az is lehet, hogy utánam kerültek hibernálásra.

- Lehet - intett Charlie. - Sajnos a Holdbázis számítógépes rendszere teljesen tönkrement. Az is lehet, hogy évmilliók óta nem működik.

- Én változatlanul azt mondom, hogy jobb lenne, ha megpróbálnánk visszatérni a saját korunkba.

- Azt hiszed, én nem ezt szeretném?! De tessék, rajta, ha te olyan okos vagy, itt a fedélzeti számítógép...

Erre Edward elhallgatott.

Sokáig tombolt a némaság, csak ültek szótlanul és bámultak. Majd Charlie úgy döntött, ideje szemügyre venni közelebbről is a Földet. Az űrhajó belépett a légkörbe. Amint azt sejtették, nyoma sem volt az ember egykori jelenlétének. A pacifikus hegységrendszer 10 ezer méteres hegyláncai magasodtak keleten, ahol Amerika Ázsiának ütközött. Az új superkontinens közepén óriási sivatag terült el, mely többszörösen felülmúlta az egykori Szaharát. A partvidéken buja erdők nőttek, melyeket heves monszunok öntöztek.

- Hol szálljunk le? - kérdezte Charlie.

- Nem tudom, talán a partvidéken.

Az űrhajó egyre lentebb ereszkedett, míg végül egy tisztáson földet értek. Az egykori fák helyett a fűfélék evolúciójának kései bambuszszerű társulásokból álló erdei nyújtóztak körülöttük.

- Új fajok - állapította meg Edward.

- Ez várható volt.

- S most mit tegyünk?

- Meglehet, hogy veszélyes ez a vidék. Lehet, hogy ismeretlen ragadozók lesnek ránk.

- Lehet - nyugtázta Edward.

- Én is szeretném, ha vissza lehetne csinálni ezt az egészet, de az ismeretlen eseményt sajnos nem tudom uralni.

- És a fedélzeti számítógép?

- Nem tudom. A fekete lyukkal történt találkozás megzavarta a rendszert, ahogyan a téridő is eltorzult.
- Hihetetlen ez az egész.
- Az.

Eltelt néhány nap, s Charlie-nak be kellett látnia, hogy minden hiába való. Minden megváltozott, s lehetetlen új kolóniát alapítani. A világvonalak összekuszálódtak, s immáron már értelmet nyert a létezés. A kétségek egyszerre eltűntek, s a fiú beleegyezett abba, amit Edward javasolt. A számítógépes rendszerből előkeresték a napló file-t az ismeretlen eseményről. A dolgok új értelmet nyertek. Maguk sem tudták, mit tartogat a sors, csupán a vak szerencséiben bízhattak, amikor felfüggesztették életműködésüket, s az űrhajó elindult a fekete lyuk felé. Talán lehet, hogy álmodtak titkos álmot, s remélték, hogy megnyomorult életük új fordulatot vesz. Ki tudja, miben bíztak.

Nem tudni, miként csavarodott össze a téridő, s játszott bonyolult játékot a sorsokkal, amint gravitációs hullámok mintákat rajzoltak, akár a fehér lapra cseppentett tintafoltok, egy örült elméjének ideái.

A Föld félgömbje látszódott az ablakon túl, a kontinensek jól megszokott körvonalai, fehér felhők és kék víztömegek. Minden olyan ismerős volt, csak az évszám maradt rejtve. Nem tudni, vajon 10 év vagy 1000 év a különbség. De amint az űrhajó belépett a légkörbe, az a jól ismert Albireo rajzolódott ki Charlie előtt, melyet halála napján maga mögött hagyott...

Igen. 2070-et írt a dátumszámláló a város kivetítőin. Másnap volt a vihar után. Könnyű szél fűjt, lehetetlenül könnyű. Furcsa volt a találkozás Charlie-nak a bátyjával, Jaroddal. Az ismételen lejátszódó esemény visszalökte Charlie űrhajóját az indulás időpontjától 100 évvel korábbra. Szinte felfoghatatlan volt. Annak idején a halál elválasztotta őket, de most újra találkoztak. Nehéz volt felfogni. Neki is és Jarodnak is. Charlie teste már ott pihent folyékony nitrogénbe süllyesztve, és mégis most ott állt a bátyja előtt.

Különös kék volt az óceán, s különös volt ez a találkozás. Nehezen birkóztak meg az érzelmeikkel. A szél vitorlákat dagasztott, az óceán sós illata töltötte be a levegőt.

- Itthon vagytok! - sóhajtott Charlie.

Álmok és csillagok, messze felrobbanó szupernóvák, melyek talán ezekben a pillanatokban omlanak össze fekete lyukká, miközben szétszórják az elemeket a por és gázfelhőkbe. És Albireo tovább élt, s eszményi egykristályokból növesztett tornyai magukba fogadták az emberek lelkét. Ismerték vágyaikat és álmaikat, közöttük azét a fiút, aki egy exobolygó kalauz színes világába merülve néha a Tigrinről fantáziált...

Tűz az égben

Immáron nyilvános volt. Mindenki tudhatta, nem csak a kevesek kiváltsága volt tudni a titkot, hogy a Földnek hamarosan vége. Persze nehéz volt felfogni, amikor bejelentették, hogy pontosan egy év múlva ideér egy gammafelvillanás nyalábja, és minden elpusztul. Voltak, akik a kezdettől beavatottak lettek, tudósok, akik megfigyeltek és elméleteket gyártottak. Terveket, melyek arról szóltak, hogy hogyan menthető meg az emberiség. Egyesek azt javasolták, építsünk csillagközi űrhajót, ám mégsem e mellett döntöttek. Volt egy merészebb és nagyratörőbb terv, mellyel nem csak néhány száz ember életét lehetett volna átmenteni egy másik csillag bolygójára. Ez a terv, mely abból állt, hogy egy feregjáratot hoznak létre egy párhuzamos univerzumba, a második esély nevet kapta. Az emberi szellem diadala volt, s már 10 éve dolgoztak rajta. Az alapját a bránelmélet adta, s mindenki csak úgy ismerte, hogy a multiverzum teória. A megvalósítása szakadatlanul folyt, hiszen az idő egyre fogyott. Ha sikerül a téridőbe olyan lyukat fúrni, mely egy másik univerzumban végződik, az emberiség megmenekül.

Maga Deacon is tudott a tervről, szinte a kezdetektől fogva figyelemmel kísérte, de most egyszerűen nem volt lelki ereje, hogy erre összpontosítson. Még figyelte, amint Lady Nana új videoklipjét játszották a real 3D kivetítők, majd továbbsétált. Meg kellett őrizni annak a látszatát, hogy minden rendben van. Bíznia kellett minden egyes polgárnak a tervezet sikerében. Ha kitörne a pánik, az egyenlő lenne a pusztulással. Ezért is halogatták az események bejelentését, noha már régóta tudtak annak bekövetkeztéről. Deacon némán állt a Kristály téren, ahol az antigravitációs léghajókikötő ultramodern épületei törtek az ég felé. Viharossá fokozódó szél fúj, még tavasz volt. Világosbarna, szőkébe hajló hajtincsein a lágy napsugár folyt szét, mint valami aranyló csillogás. Bántotta valami már napok óta, s ez ott remegett valószerűtlenül zöld szemében is. Minden olyan furcsa volt, amióta megosztották a hírt, s megkezdődött a visszaszámlálás, vagy inkább a versenyfutás az idővel. Mert noha majd 10 év telt el, de még mindig nem garantálhatta senki sem, hogy a nagy terv sikerrel jár. Már-már bántó volt ez a szél, mely csúfot űzött a világból, s Deacon arcába vágta a vízpermetet, melyet a közeli óceán felől hozott magával.

- A világ sorság veszed a válladra - mondta Rozalie.

- Úgy véled?

- Igen, sok ez egy embernek.

- Nem vagyok egyedül - mondta Deacon.

- Néha nagy kihalások sújtják a Földet. Volt, hogy a fajok 95 százaléka kihalt...

- Tudom, de az ember kivételes, a Föld története folyamán az egyetlen faj, mely öntudatra ébredt.

Deacon csak állt, és harcolt a széllal, mely végigáramlott a testéhez simuló ruhán.

- Te hiszel a végzetben?

- Nem.

- Pedig a sorsot kísértjük.

- Meglehet.

- Nem lehet, hogy talán így kell lennie?

- Hülyeségeket beszélsz, a terv tökéletesen kidolgozott, s a megvalósulásáért milliók küzdenek, közöttük én is.

- S te ki vagy?

- Aki megálmodja az álmokat.

- Miféle álmot álmodsz, Deacon?

- A legnagyobbat, melyet ember csak álmodhat. Az új élet ígérését.

- Szavaid jól hangzanak.

Némi csend következett kettejük beszélgetésében. Lehet, hogy talán riasztó volt. Mintha a lány, Rozalie nem hitt volna mindabban, amelyről Deacon beszélt.

- Hiszed oly makacsul, hogy megvalósul ez az álom, de mitől vagy ebben biztos? - kérdezte a lány.

- Igazad van, nem lehetek benne biztos, de nem adhatom fel.

- Gondolod, közel a megoldás?

Deacon csak intett a fejével.

- Vihar készülődik.

- Igen, a lélek vihara...

Az üvegtornyok világa igyekezett az örökkévalóságot széthinteni az emberek között, de maga is mulandó volt. Ha a gammakitörés nyalábja ide ér, mint szélbe szórt homokszemek hamvad el. Semmivé lesz. Eltűnik, mintha soha sem létezett volna.

- Néha azért én is félek, néha nekem is vannak rossz álmaim, vagy álmatlan éjszakáim - ismerte be Deacon.

- Te is félsz...

- Csak a bolondok nem félnek.

- Mesélj az álmaidról...

- Szeretnék jobb világról álmodni.

- Elgondolkoztál már azon, hogy milyen lehet az a párhuzamos univerzum? Lehet, hogy életre teljesen alkalmatlan. Lehet, hogy mások a fizika törvényei.

- Meglehet.

- S ez nem aggaszt?

- De igen. Csakhogy ez a megoldás még mindig jobbnak tűnt, mint néhány tucat embert egy űrhajóval másik bolygóra küldeni. Az is bizonytalan vállalkozás.

- Meglehet - ismerte be a lány. - A szemedben azonban mégis ott a kétség...

A felhők feltornyosultak, s esni kezdett az eső. Deacon és Rozalie behúzódtak egy közeli étterembe, ahonnan kilátás nyílt a város körpanorámájára. Már minden eldöntött, de mégis oly bizonytalan. A feladat megoldása egy próbatétel. Nincs második esély, ha nem sikerül. Talán ettől olyan rémisztő. Képletek millióit számolják újra és újra a kvantumszámítógépek, hogy közelebb jussanak a végső megoldáshoz, feltárni az univerzum titkát. Eközben épül a roppant gép hálózata, mely majd megnyitja a stabil fűregjárdot. Különös pillanat lesz, az emberi szellem diadala. Még nem dőlt el, hogy az egész Földet sikerül-e átpréselni a fűregjárdot,

vagy csak embereket és felszerelést küldenek át. Az előbbi jóval merészebb álom volt, s titkon reménykedett abban Deacon, hogy sikerül megoldást találni. Hiszen mégiscsak biztatóbb az, ha a bolygót sikerül áthelyezni mindenestől abba a párhuzamos világba, sem mint csupaszon nekivágni.

A város nyugodt volt, s a csendes eső valami zuhatagként vont függönyt a kíváncsi tekintetek elé. Deacon és Rozalie még sokáig beszélgettek az étterem meghitt nyugalmától körülölelten. Mintha igyekeztek volna tudomást sem venni azokban a pillanatokban a világról. Milyen furcsa volt.

Valaki azonban nem hitt Deacon és a világ álmában. Megtagadta a reményt, úgy hitte, a pusztulás a sors büntetése. Meg nem változtatható. Maga sem tudta igazán, hogy miért vélekedett így, megszállottság volt ez inkább, sem mint ésszel felfogható tény. Makacsul kereste ez az árnyék Deacont az üvegváros sivatagában, mígnem néhány nap elteltével megtalálta. Különös volt a találkozás.

- Tiéd hát az örület!? - szólította meg Deacont.

- Miről beszélsz? - fordult a fiú felé.

Egy fekete hajú, sötét szemű fiú állt vele szemben. Furcsa kontrasztot alkotott Deacon szőkésbarna lénnyel.

- Tudod nagyon jól! Elültetted a világ fejében az ostoba álmodat, mely naivan azt feltételezi, hogy van menekvés.

- Te máshogyan véled?

- Igen. Eljött a vég, s ideje vele szembenézni.

- Honnan veszed ezt?

- S te honnan veszed a reményt?! - kérdezett vissza.

- A remény mindenütt ott van, nincs szükség arra, hogy valaki rátaláljon. Mindenki szívében ott él.

A fiú elmosolyodott.

- Hazugság - tette hozzá. - Mint ahogy saját lényed is hazugság!

- Honnan ezek a durva szavak?!

- Ez csak az igazság.

- Mitől vagy ebben biztos?

- A halál mindig, mindenkor biztos. Elmenekülni előle nem lehet.

- Ki vagy te?

- Egy árnyék.

- Miféle árnyék?

- Lelked félelmének árnya.

- S neve is van ennek az árnyéknak?

- Hívj, ahogy akarsz.

- Rendben, akkor Matt-nek foglak hívni.

A fiú csak vont egyet a vállán.

- Tudod Matt nem minden a sors, a végzet, melyről úgy véled, megváltozhatatlan...
- Én láttam a pusztulást!
- Miről beszélsz?
- Álomban láttam semmivé lenni a világot. Fejemben itt él makacsul és kitörölhetetlenül. A végzet üzent nekem.
- Érdekes amit mondasz - jegyezte meg Deacon. - De miből gondold, hogy igaz is?!
- Az álmok nem hazudnak.
- És az én álmom hazugság lenne?
- Két ellentétes tartalmú álom nem lehet egyszerre igaz.

Deacon eltűnődött.

- Akkor hát?
- Te szétszórod a hamis reményt.
- Belegondoltál abba, mi lenne remény nélkül?!
- Honnan vagy biztos abban, hogy a terv sikerül?
- Nem vagyok benne biztos.

Minden olyan zavaros volt ezekben a pillanatokban. Az univerzum világvonalai összegabalyodni látszottak, hogy soha ne lehessen többé kibogozni őket. Váratlanul érte Deacon Matt megjelenése. Mintha csak félelmei testet öltöttek volna. Megjelent valaki, aki a szemébe mondja, hogy terve mit sem ér, s hogy csak a pusztulás létezik, nincs másik alternatíva. A félelem hatalmasodott el rajta. Vajon honnan jött Matt? A roppant üvegváros mely sötét szegletéből bújt elő? Mintha maga a rettegés lenne, mely folyton ott kísért Deacon életében minduntalan attól a naptól kezdve.

- Csak egy álom volt az, amit érzel, Matt - mondta Deacon. - Semmi egyéb, csupán zavaros képek halmaza.
- S a te vágyad miben lenne más?
- Megvallom, az is egy álom, de a tudomány talaján áll. Több, mint csupán egy gondolat.
- Gondolod, a világ hisz neked?
- A világ nem tehet mást.
- Valóban... - ismerte el Matt.
- Mi célja lenne hát létezésednek?
- Hogy megtagadjam vágyaid.
- S mire lenne az jó?
- Hogy feltáruljon az igazság, mellyel szembe kell nézni.
- Hiszel a csodákban?
- Nem igazán.
- Akkor miben hiszel?

- Semmiben.
- Valami csak lapul lelked legmélyén?!
- A félelem.
- A félelem mindannyiunkban ott van...

A világ lendülete megfáradt, s egy percre lehunyták szemüket a fotonszámítógépek is, hogy kvantumos lelkükben felvillanjanak messzi ködös álmok. Álmodtak szépet és jót, miközben üveg és műanyag formák dacoltak az óceán felől fújó széllel.

- Sosem gondolkoztál azon, hogy vajon miért a te tervedet választották? - kérdezte Matt.
- Talán mert sokat ígért.
- De amilyen sokat ígér, olyan bizonytalan is.
- Kár lenne előtted tagadni.

A bizonytalanság folyton ott lapult a mindennapokban, s titkon beköltözött az emberek elméjébe, bár a propaganda igyekezett elnyomni, de mégis kitörölhetetlen volt.

A napok egymás után teltek, s ez a beszélgetés lassan szétfoszlani látszott a téridő szövetében. Ismét viharos szél fújt, mely mintha mondani akart volna valamit, mintha a fiú, Deacon fülébe szeretett volna súgni egy félmondatot, mely így hangzott: kudarc. Mélyről jövő félelem volt ez, talán egyidős az emberiséggel, mert az emberek öröktől fogva féltek. Félték az elemektől, s féltek lelkük démonaitól. De a félelem immáron hasztalan. Nem old meg semmit, nincs hová elrejtőzni, nincs kihez menekülni, és miben vigaszt lelteni.

Felhők rohantak át az égen, s a szürke huzaton át- még átszűrődött a napfény. Mintha senki sem tudná az elkövetkezendőt, mintha egy varázsütésre kitörölték volna az emberek fejéből azt az elátkozott napot, amikor bejelentették. Minden a maga útján ment tovább. Talán jobb is így. Talán jobb, mintha az emberek sírnának és őrjöngenének. Hiszen hasztalan. Csak egy út van a sok közül, az, amelyiket a világ választott magának... Az óceán hullámain a szél korbácsolta, s a haragoskék vízfelületen fehér habok tájékoztak. Az égen sirályok szálltak, s kiáltásuk belevegyült abba a szélbe, mely szakadatlanul fújt. Milyen furcsa volt. Csak a csend és a zúgás, a sutogás, mely folyton szól, mondani akar valamit, de a szavát nem érteni immár. Megöli a csend, mely ránehezedik mindenre, elnyom mindent. Ha tudná a jövőt, ha legalább sejtene. De az elbújik a kíváncsi tekintetek elől.

Most még szólni lehetett a tömegekhez, elhinteni különös álmokat, melyeket elhittek az emberek, s a lelkükbe költöztek ezek az álmok, ott leltek táptalajra, s növekedtek az ég felé, maguk mögött hagyva a talajt.

Rozalie már figyelte egy ideje Deacont, aki meglehetősen nyugtalan volt. A kihívások talán meggyötörték őt. Valami zöld láng égett a szemében.

- Min gondolkozol? - szólította meg a lány.
- Nem tudtam aludni az éjszaka.
- Miért?
- Folyton az a fiú jár az eszemben, akit csak Mattnek hívnak.
- Mit akar tőled?
- Magam sem tudom, s szerintem még ő sem.

- Akkor hát?
- Valamiféle kísértés ez.
- Úgy véled? De miért kísértene meg? Mi haszna lenne neki ebből?
- Nem tudom. Leginkább el akar bizonytalanítani. Elültetni bennem a kétkedés csíráját.
- Miért?
- Hogy pusztulásba sodorjon.
- Úgy véled, gonoszságból?!
- Nem.
- Hát?
- Más érzések mozgatják. Folyton az álmairól beszél, s azt mondja, az emberiség pusztulása eleve elrendelt, s nincs menekvés.
- Valami örült világvége próféta?!
- Nem tudom.
- Miféle álmai vannak?
- Nem sokat mesélt róluk.
- Akkor miért foglalkoztat?
- Megvallom, magamban érzem a bizonytalanságot.
- De hát ez érthető.
- Veszélyes dolog. Most arra van szüksége a világnak, hogy vakon higgye a menekvés tervét.

Újabb napok teltek el. A nagy terv nehezen akart formálódni. Még mindig sok a megválaszolatlan és kidolgozatlan kérdés. A kvantumszámítógépek megállíthatatlanul számolják át újra és újra az egyenleteket, melyek azonban mégsem akarnak összeállni egyetlen egésszé. Meglehet, hogy a fiúnak lesz igaza. 10 év óta hiányzik a mindent leíró formula...

Délelőtt volt, a város most a szokottnál csendesebb arcát mutatta. Mintha csak valami megbújt volna a háttérben, mely előlépni készült. Meglehetősen furcsa a világ, elrejtí az ember elől a titkait. Pedig ezek a titkok fontosak. Feltárják a világ értelmét. Egy üvegátrium belsejéből figyelte az embereket Deacon. A létezés katonáit.

- Látod, én megmondtam - szólította meg Matt.
- Te nem mondtál semmit.
- A gépek sem találják a végső egyenletet.
- Mire akarsz ezzel célózni?
- Hogy nem is létezik.
- De, hogyan létezne, léteznie kell.
- Miért?
- Létezése nélkül értelmetlen a világ.

- A világ nem az egyenletektől működik. Az egyenletek csak megpróbálják leírni azt, ami körülvesz. Ám meglehet, hogy nincs nyelv, mely kifejezné a gravitáció és a kvantummechanika kapcsolatát.

- Ostobaságokat beszélsz.

- Akkor hol a képlet?

Deacon erre nem tudott válaszolni. Mintha csak ezért jött volna Matt, hogy bosszantsa őt. Valamiféle ellentétet képezett. A világ megtagadása volt, azé a világé, melynek atomos létezése magába foglalta az idő kérlelhetetlen múlását.

- Már építeni kellene a gépet - mondta Matt.

- Már építik, sőt azok a részei, melyek a képlettől függetlenek, azok elkészültek.

- Csak a lényeg nem.

- Így is lehet értelmezni.

- Mire vársz?

- Talán egy jelre.

- Mifélére?

- Magam sem tudom.

Matt elment. Egyébhez sem értett, mint bizonytalanságot kelteni. Már éppen Deacon is indult volna, amikor valaki leült vele szemben. Egy barna hajú fiú.

- Keresed az egyenletet, de nem találod... - súgta neki. - Én megadhatom - folytatta. - Íme a hetedik változó levezetése...

Átnyújtott egy papírlapot.

Deacon hosszasan bámulta.

- Ki vagy te?

- Miért számít ez?!

- Ha a levezetés helyes, a képlet még így sem teljes.

- Tudom - intett a fejével.

- Akkor?

- Egy lépéssel mégis közelebb kerülsz a célhoz.

- Valószínű.

- Különös ez a bolygó...

- Nem értem. Mit akarsz ezzel mondani?

- Csak annyit, hogy különös.

- Miért?

- Kevés lakható hely van a galaxisban, mely összetett bioszférát képes fenntartani.

- És?

- Kár lenne a Földért.

- Valóban.
 - Én a helyedben módosítanám a gép koncepcióját.
 - És mennyiben?
 - Elég, ha a gép egy téridőbuborékot képez a Föld körül, míg a szupernóva sugárzása tart. Felesleges és talán lehetetlen áthelyezni az egész bolygót egy párhuzamos univerzumba.
 - Miből gondolod, hiszen az előbb adtad át a hetedik változót.
 - Amit mondtam, az az univerzumok sokaságára is vonatkozik. Kevés közöttük a lakható. Némelyek teljesen alkalmatlanok rá. Mi történne akkor, ha a Föld egy ilyenbe kerül?!
 - Lehet benne valami - ismerte el Deacon. - Kérdeztem már, de te ki vagy?
 - Egy hang a fejedben.
- Ahogy kimondta ezeket a szavakat, távozott.
- Úgy vélem, még fogunk találkozni - szólt vissza, mielőtt végleg eltűnt.

Deacon több dolog is nyugtalanította. Vajon elkészül-e a képlet levezetése, hogy befejezhessék a gép építését? A hetedik változó valóban nagy segítség, de még hiányzik a negyedik és az ötödik változó. Úgy vélte, lehet, hogy igaza van a fiúnak a gép áttervezését illetően, így hozzálátott a módosításokhoz.

A város közben tovább álmodta a maga életét, mintha semmi sem történt volna. Úgy tett a tudathasadásos helyzetben, mintha minden a legnagyobb rendben lenne. Élte megszokott életét benne sok millió lakójával. Újraértelmezett álmok. Ezek voltak a hétköznapiak, melyek nyomtalanul teltek el.

Különös gyilkosság történt aznap, egy kutatónőt öltek meg, testére fekete filctollal a végtelen jelét satírozták. Mindenki értetlenül állt az eset előtt. Vajon miért kellett meghalnia? A megölt nő a projekten dolgozott, s a matematikai szimbólum miatt már a kezdetekkor felmerült, hogy talán okkal ölték meg. Deaconben is felmerült a gyanú. Ki lehet a gyilkos és mi okból ől? Hosszasan tűnődött. A várost járta, hajtincsein fények és árnyékok váltakoztak, miközben áthaladt égi pályáján a Nap, ez a közönséges sárga csillag. Azután találkozót beszélt meg Matt-tel.

- Ugye nincs közöd a gyilkossághoz?! - kérdezte elsőként Deacon.
- Miért? Kellene, hogy legyen?!
- Magam sem tudom, néha mit gondoljak...
- Meglehetősen különös eset.
- Az.
- Mi több, rejtélyes.
- Mire akarsz célozni?
- Semmire - tiltakozott Matt.
- De valamit csak akartál mondani, ha már szóba hoztad.
- Véletlenek nincsenek - mondta Matt közönyösen.

- Igen - sóhajtott Deacon.

- A szimbólumok az értelmezésükért kiáltanak. Vajon mit akar jelenteni a nő testére satírozott jel?

- Az hittem, te majd tudni fogod.

- Én?

- Igen, te! Hiszen te vagy félőrült.

Matt kérdően nézett Deaconre e szavak hallatán.

- Talán nincs igazam? - tette hozzá Deacon.

Ez a fordulat a beszélgetésükben egy pillanatra fagyossá tette a levegőt. Pedig a lehetőség megvolt, hogy Mattnak valami köze van az üggyhez.

- És miért öltem volna meg?

- Talán, hogy bizonyítsd az igazad.

- Azt nem kell bizonyítani...

- Történt más furcsa dolog is.

- Mi?

- Megjelent valaki, s egy cetlin megadta a hetedik változó levezetését. Persze még így sem teljes a képlet, a negyedik és az ötödik változó miatt.

- Mire akarsz ezzel kilyukadni?

- Hát nem érted?

- Nem.

- Közelebb jutottunk ahhoz, hogy teljes legyen az egyenlet.

- S mi ebben a furcsa?

- Az a srác volt furcsa.

- Miért?

- Csak megjelent, mondott ezt-azt, majd átnyújtotta. Nem tudni, ki lehet...

- Nem teljesen mindegy?

- Évek óta dolgozunk a képletben kvantumszámítógépekkel megerősítve, s mégsem sikerült, s egyszer csak valaki átadja.

- Szerencséje is lehetett...

- Nem hinném.

Matt erre nem válaszolt semmit.

- Tagadod még oly megszállottan a menekülés lehetőségét?

- Igen - felelte.

- Mi okod erre?

- Nem hiszek az álmodban.

- Akkor miben hiszel?

- A végzetben.

Lassan telt a létezés, mint vízcseppek hullott alá az idő. Azt is lehetne mondani, hogy rendületlenül. A napok egymás után múltak, s az álom nem halványult. Mintha a világ folyton álmodott volna, épp úgy nappal, mint éjszaka. A város titkos szavakat suttogott. Deacon folyton e szavakat hallotta, s ő is álmodott szépet és jót. Ám mégis, mintha valami törés mutatkozott volna az elme színes képeiben, mintha a tudathasadás jelei hatalmasodtak volna el, amikor ismét megöltek valakit, s testére fekete filctollal a végtelen jelét satírozták. Az áldozat Deacon egyik munkatársa volt, nem olyan túl régen kapcsolódott be. Az utcán találták meg, a rendőrség Deacont is oda hívatta.

- Tudnak már valamit? - kérdezte Deacon.

- Kiemelt ügyként kezeljük.

- Értem.

- Min dolgozott az elhunyt?

- Egyenletek levezetésével, de nem hinném, hogy ez fontos lenne...

- De, minden az lehet. Kifejtené bővebben is? - mondta a nyomozó.

- Egészen pontosan egy csapat tagja volt, melynek a negyedik és az ötödik változó levezetése a célja.

- Mi az a negyedik és az ötödik változó?

- Ezek hiányoznak még a képletből, amely leírná az egyesített elméletet, mely segítségével befejezhetnénk a gép építését.

- Tehát fontos láncszem volt az elhunyt.

- Egy csapat része. Pótolható, úgy vélem.

- Szóval a negyedik és az ötödik változó ... - tűnődött el a nyomozó.

- Furcsa a hangja - jegyezte meg Deacon.

- Igen, nem tagadom. Az univerzum legvégső titka lenne e képlet. Talán bizonyára fontos.

- Látom, megértette.

- Valaki azonban mégsem akarja ezt. Kinek állhat ez érdekében?

- Nem tudom.

- Bizonyára vannak, akik ilyen vagy olyan megfontolásból nem nézik jó szemmel a ténykedését.

Deacon elgondolkozott egy percre. Matt jutott eszébe, az, hogy az a fiú makacsul ellenzi, hogy az emberiség megmeneküljön. A kérdés csak az, hogy ölne is e cél érdekében?

- Min gondolkodik? - kérdezte a nyomozó.

- Nem, semmi különös.

A nyomozó nem faggatta tovább Deacont, aki távozott a helyszínről.

A város, e különös képződmény, mely mindig új és új oldalát mutatta, élt. Létezése olyan emberi titok volt, mely talán sosem lesz megfejthető. És mégis, formáit újra meg újra megálmodták, mint ahogy Deacon is megálmodta a maga tervét.

Eszébe jutottak bizonyos dolgok Matt-tel kapcsolatban. Ezek néha sötét tónust nyertek, valahogy azonban mégis úgy vélte, hogy nem ő a gyilkos. Ha megkérdezték volna, nem tudott volna rá ésszerű magyarázatot adni. Egyszerűen csak egy megérzés volt. Meglehet, hogy éppen olyan, mint a kvantumszámítógépek álma az univerzum végső titkát leíró egyenletről, mely megbújik az ismeretlen világában. Nehéz előcsalogatni onnan, hogy felfedje önmagát.

Valami dolga akadt Deaconnek a Szabadság sugárút mentén, ahol a világtörténet múzeum állt. Hatalmas csarnokában az ősi perzsa építészet emlékeiből tartottak kiállítást. Régóta vágyott megnézni, most itt volt az alkalom. Bent emberek jöttek-mentek a több embernyi kőszobrok mellett és a domborművekkel díszített falak mentén. Egy rég elfeledett világ emlékei voltak.

- Te mit keresel itt? - szólította meg váratlanul Matt.

- Ezt én is kérdezhetném tőled.

- Megint megöltek valakit.

- Tudom.

- S persze neked semmi közöd hozzá.

- Igen, ahogy mondod.

- Miért esik ezt nehezemre elhinni.

- Fogalmam sincs.

Néhány percre csend következett.

A mennyezet felől fények szűrődtek be, s a szobrok furcsa, torz árnyékokat rajzoltak a padlóra.

- Nem akarsz témát váltani? - kérdezte Matt. - Nézd a várost. Kiállítást rendez. Vajon mi vonzott téged a múzeumba?

- Talán ugyanaz, mint téged...

- Nevezetesen?

- Nem tudom. Ezt neked kellene megmondanod...

Újra csend következett.

- Félek - mondta Deacon.

- Mitől?

- Hogy kifutunk az időből.

- Miért?

- Nem sikerül levezetni a negyedik és az ötödik változót.

- Azért, mert két matematikust megöltek?

- Nem, azért, mert túl nehéz a feladat.

- Talán megkereshetné azt, aki múltkor segített.

- Na igen. A rejtély kulcsa bizonyára ő. Valami a kezdettől fogva furcsa benne...

- Micsoda?

- A zsenialitása.

- Ez olyan nagy baj lenne?!

Deacon csak vállat vont.

- De térjünk vissza a gyilkosságokhoz - mondta Deacon. - Nem látsz benne valamit, valami titokzatosat?

- Hogy érted?

- Minden olyan teátrális. Miért satírozza az áldozatokra a végtelen szimbólumát? Mintha üzeni akarna valamit.

- S mi lenne ez az üzenet?

- Talán a szimbólum a kulcs.

- Mit olvasol ki belőle?

- Bizonyára okkal teszi azt, amit tesz. Talán az álláspontja szerinte túl kicsiny eleme a Föld a végtelen univerzumnak...

- Nem lehet köze a matematikai képlethez?

- Még ez is lehet. Számos változó van az egyenletekben. De a végtelen sosem volt része.

- És ha mégis, talán ezzel üzen.

- Nem tudom...

A beszélgetés lassan értelmet nyert, amikor ismételten megjelent a fiú, aki a múltkor átadta a képlet egy elemét. Deacon már valahogy úgy volt, hogy semmin sem lepődött meg. Nem tudta mire vélni ezt az egészet. Vészesen fogytak a napok, már a gépet kellett volna építeni, de hiányzott a negyedik és az ötödik változó.

- Ki vagy te tulajdonképpen? - kérdezte Deacon.

Válasz azonban nem volt.

- Itt van a negyedik és az ötödik változó levezetése - nyújtott át egy papírlapot a fiú. - A végtelent is beiktattam, mint egy lehetséges elemet. Így most már teljes a képlet - tette hozzá.

- Ha helyes a levezetés, az azt jelenti, hogy teljes a képlet, mely leírja az univerzumot. Be-fejezhetjük a gép építését...

A barna hajú fiú csak bólintott.

- Sok a furcsaság veled kapcsolatban - jegyezte meg Deacon.

- Mire gondolsz?

- Egyszer csak teljessé lesz a képlet általad, melyen sok éven át kiváló szakemberek és kvantumszámítógépek dolgoztak mindhiába...

- Mondtam már, hogy különleges ez a bolygó?

- Mit értesz ez alatt? Szerintem semmi különleges nincs benne. A galaxisban több millió másik ilyen lehet, sőt ettől különlegesebb is.

- Tévedsz - mondta tömören.

- Miből gondolod?

- Ha olyan átlagos, mint ahogy mondod, miért fáradozol annyit a megmentésén? Egyszerűen keresni kellett volna egy másik ilyet, s az emberiségnek elköltözni oda.

- Ez nem ilyen egyszerű.

- Azt akarod mondani, túl bonyolult.

- Igen.

- Látod, nekem van igazam. A Föld mégiscsak különleges.

- De ezt te honnan tudod?

- Más exobolygók túl forróak, vagy túl hidegek. Lehet, hogy szépek vagy különlegesek, de a többségük alkalmatlan az ilyen összetett bioszféra fenntartására.

- Meglehet - hümmögött Deacon. - De te ezt honnan tudod? - kérdezte ismét.

- Te magad is sejtet.

- Nem - tiltakozott.

- Erős a fény itt. Bár vannak olyan bolygók, melyek kettő vagy három csillag körül keringenek...

- Úgy beszélsz, mintha mindezt ismernéd, mintha láttál volna már ilyen világokat...

- Lehetetlennek tartanád?

- Még az is megeshet. De kezdettől fogva olyan furcsa vagy...

- Mire gondolsz?!

- Már elmondtam.

- Elhinnéd az igazságot?

- Mifélett?

- Hogy én csak átutazóban vagyok itt.

Egy percre csend lett. Hallani lehetett a város minden egyes lélegzetvételét.

- Átutazóban? - ismételte meg Deacon.

- Igen.

- Honnan jössz?

- Egy haldokló csillag bolygójáról... Létezésemnek e világban ezt a testet választottam, hogy beilleszkedjem közétek, de amint tovább utazok, elhagyom...

- Mit keresel?

- Egy lakható bolygót fajtám számára. A Föld megérdemli, hogy megmeneküljön. A képlet immáron teljes. Az egyenletek leírják az univerzum modelljét. Ha a gépet az utasításaimnak megfelelően módosítjátok, a Föld a téridőbuborékban elkerülheti a végétét...

- Értem - nyugtázta Deacon.

Az apró részletek kezdenek a helyükre kerülni. Mintha Deacon megsejtett volna ebből az egészből valamit. Különös volt találkozni az idegennel, aki talán nem is volt az a szó azon értelmében, hogy egyazon cél mozgatta őt és Deacont. Mindketten saját fajtájukat kívánták megmenteni. A csillagok életet adnak, de el is vehetik azt.

A szél baljós fellegeket kergetett az égen, s szürke vízgőz testük néha feltornyosult. A képlet valóban helyesnek bizonyult, bár egy kicsit merész elveket olvasztott magába, de senkinek sem jutott eszébe megkérdőjelezni. Elkezdhatték ennek megfelelően a gép befejezését. Talán még tudatában sem voltak ennek az egésznek a jelentőségével. Az emberiség oly régóta vágyott egy egyenletre, mely feltárja a mindenség elméletét. Talán nem is csoda, hogy önerőből képtelen volt megfejtetni a titkot. Mert ez egy titok volt, olyan, melyre csak áhítozni lehet.

A kérdés azonban egyelőre kérdés maradt, ami a gyilkosságokat illeti. Ki az, aki öl, s mit jelent a testükre satírozott végtelen? Nem voltak válaszok. Részint azért, mert sokan szóba jöhetnek, s tettük indítékát valamiféle jótékony homály rejti el. A gyilkos akár Matt is lehet, bár ő makacsul tagadta. Lehet, hogy sohasem derül fény rá immáron? Aligha. A titkok alaptermészete, hogy egyszer napvilágot látnak, csupán idő kérdése. S az indíték még mindig ott munkál valakinek a fejében. Még benne az elhatározás, mely szívós és kitörölhetetlen, hogy újra és újra öljön. A kérdés csupán az, hogy miért, s az, hogy mikor teszi meg újra.

Reggel ismét halva találtak valakit, ugyanaz a jel volt rajta. Szinte érthetetlen, hogy miért. Még ha ők meg is hálnak, a képlet teljes, az elkövető nem akadályozhatja meg az emberiség megmenekülését.

Matt a Hősök terén álló hatalmas emlékmű lépcsőjének kőoroszlánjainál üldögélt. Mintha csak várt volna valakire. Talán éppen Deaconre.

- Valaki megint meghalt - kezdte Deacon.
 - Miért mondd?!
 - Lehet, hogy megszokásból.
 - Nem hiszem.
 - És miért?
 - Akarsz valamit.
 - A képlet teljes, ezt már te is tudhatod, s a gép is időben elkészül...
 - Tényleg?
 - Tényleg.
 - Még mindig nem értem ezt az egészet - mondta Matt.
- A kőoroszlánok vakon bámultak a semmibe.
- Tűz az égben. Mond ez neked valamit?
 - Semmit. Honnan ez a három szó?
 - Állítólag a lánynál volt, egy cetlit találtak a zsebében.
 - S miért gondolod, hogy ez jelent valamit?
 - Túl sok a véletlen.
 - Tűz az égben - ismételte Matt. - Nem tudom, mi lehet ez...
 - Szeretnék hinni neked.
 - És mi akadályoz meg ebben?
 - Te magad.

- Miért?
- Furcsán csillog a szemed...
- A szemem... - nevette el magát Matt.
- Az.
- Na jó, ha tudni akarod, Tűz az égben egy könyv címe.
- Látod, mondtam én, hogy tudod te. És miről szól a könyv?
- A Föld pusztulásáról.
- Miért is nem lepődöm meg?! Miért ölöd meg a nőket?
- Ezt tenném?!
- Kár tagadnod.
- Akkor most valljam be?
- Akár...
- Igen. Megölöm őket.
- Miért?

Matt csak vállat vont.

- Mégsem volt ostoba az álomom. Emlékszel, amikor először találkoztunk? - kérdezte Deacon.
- Igen - intett a fejével Matt. - Őrült a világ. Miért várod, hogy minden logikus legyen, hogy mindenre legyen magyarázat?
- És mit jelent a végtelen szimbóluma?
- Keresed a dolgok értelmét makacsul és hasztalan.
- Unalomból ölsz?
- Nem, talán több van e mögött.
- Akkor mégis jelent valamit a tetted...
- Talán.
- S mi lenne az?
- Hogy nem kell mindent elhinni...
- Mire célzol ezzel?
- Talán az, aki földönkívülinek mondta magát, mégsem az. Talán csak egy őrült alak.
- De megadta a képletet.
- Néha az őrültek zsenik. Honnan tudod, hogy egyáltalán helyes, hisz a gép még nincs kész. Biztosan tudod, hogy működik?

A hónapok titkon teltek el, s Deacon álma a befejezés stádiumába került. Hamarosan tesztelni fogják, s akkor fény derül az igazságra. A város nyugodtnak látszott, de a felszín alatt a félelem és a rettegés lappangott. Most végre fény derül az igazságra, hogy az, aki az idegennek vallotta magát, csupán egy futóbolond vagy a távoli látogató. Napok voltak hátra csupán, s a kérdés az, hogy megmenekül-e az emberiség.

A létezés oázisa, a város nem mutatta ennek semmi jelét. Élte napjait, s álmodott. Ezek az álmok a mindennapokról szóltak, s mintha nem létezne semmiféle végítélet, mintha megtagadta volna azt a 10 évvel ezelőtti pillanatot, amikor bejelentették a sorsfordító eseményt. Nem voltak magyarázatok a tettekre. Azok mintha minden indítékot mellőztek volna. Matt megölte a nőket, s testükre fekete filccel a végtelen szimbólumát satírozta, ki tudja, miért? Mint ahogy azt sem lehet tudni, hogy miért választotta egy fiú merész álmát a világ. Egy bizonytalan ígéretet.

Valóra válni látszik az álom. Holnap beindítják a hatalmas gépezetet, hogy kipróbálják. Tér-időbuborékot képez majd a Föld körül, hogy eltérítse a bekövetkező gammafelvillanás nyaláb-ját. Álom volt kezdetben Deacon fejében, s most valóság. Az elméleti modellekből kézzel fogható eredmény lett. Mégis, mintha valami titkos suttogással szaladt volna át a szél a városon. Szavait nem érteni még, azok elvesznek a hangzavarban. Pedig lehet, hogy fontosak, lehet, hogy érdemes lenne elcsendesülni, és meghallgatni időtlenségét.

Azután eljött az idő, megkezdődött a visszaszámlálás, és a gépet működésbe helyezték. A távoli gammafelvillanás nyalábja elérte a Naprendszer. Annyi éven át utazott az űrben, s most megérkezett. A Föld a tér-időbuborékban átvészelte az eseményt, mondhatni azt, hogy megmenekült Deacon álmának köszönhetően. A világ szemében hős lett. Mint ahogy névtelen hős lett az az idegen is, akit nem láttak, de megadta a képlethez szükséges változókat.

Valami megkönnyebbülés köszöntött be ezután. Valami megváltozott. A világ talán csak most fogta fel igazán, hogy mi is történt.

- Látod, nem volt hiábavaló az álmom - mondta Deacon a mellé telepedő Matt-nek.
- Meglehet - összegezte tömören.
- Azoknak a nőknek a halála azonban hiábavaló volt...
- Miből gondolod?
- Abból, hogy élünk. S nekik is élni kellene... Miféle titkot rejtegetsz?
- Sosem gondolkodtál el azon, miért nem sikerült levezetni az egyenletet?
- Meghaladta a tudásunk, szükség volt a segítségre, melyet az idegen meg is adott.
- Én azt mondanám, az idegen a véletlenek összjátéka csupán. Ellenben azok a nők szabotőrök voltak, szándékosan félrevitték a kutatást...
- Miért?
- Talán ők is a végzetben hittek...
- De végzet nincs...
- Gondolod? - kérdezte Matt.

Tűz az égben - megváltás -

A város és a világ új korszakba lépett. Valami megkönnyebbülés uralkodott el, miután elmúlt a gamma sugárzás. Meglehet, hogy az élet új értelmet nyert. Ám mégis volt valami, ami nyugtalansággal töltötte el Deacont. Gondolataiban makacsul ott kísértett Matt. Lehet, hogy soha nem múlik el ez az érzés. Furcsa volt látni a várost, az évezredek álma. Ceruza világvonalakból valósággá szilárduló tornyok nőttek az égig, s hirdettek egykor volt álmokat. Ezeket az álmokat az emberek magukévá tették, s szívükben új reménnyel éltek tovább vakká lett életüket. Valami elvakította őket. Talán az a csillogás, mely mindenütt ott tükröződött a felületeken. Mibenléte még titok volt, s talán az is lehet, hogy e titok tette oly vonzóvá sokak számára, hogy lelkükben sóvárgást ébresszen. Az is megeshet, hogy így volt ezzel maga Deacon is.

A város folyton élt, hirdette a maga vágyait és álmait, melyek gyakran összezsengtek az emberekével. Gépek emeltek új tornyokat a megmenekülésnek szentelve. Az egyik ilyen az Auróra torony volt, mely majd 3500 méter magas lesz. Mint titkos éjjen nőtt gomba, oly gyors ütemben kúszott felfelé. Deacon gyakran megbámulta, ahogy most is tette a nyugvó Nap sugarainál, melyek befurakodtak és végigsiklottak az utcákon hosszú és elnyúlt árnyékokat rajzolva. Nem tudni még a jövőt. Ügyesen rejti el önmagát a kíváncsi szemek elől. De azért sejteni lehetett, hogy valami történni fog. A halálfélelem szélfúttá ködként oszlott szét, de helyére a bizonytalanság költözött. Az utolsó sugarak megrajzolták Deacon sziluettjét is, miközben áthaladt a tér irányába. Váratlanul Matt szólította meg.

- Mit akarsz tőlem? - kérdezte Deacon.

- Hát így üdvözölsz egy régi barátot?

- Mi sosem voltunk barátok.

- Meglehet... - ismerte be kelletlenül Matt. - De azért több volt, mint egyszerű ismeretség - tette hozzá.

- Örülj, hogy megúsztad a gyilkosságokat. Én a mai napig sem hiszem, hogy ők szabotőrök lettek volna. Magadat pedig hősnek tüntetted fel.

Matt csak hallgatott. Néha volt, hogy nem szólt semmit sem. Azután volt, hogy megtörte a csendet.

- S mi a helyzet a te titokzatos idegeneddal, aki levezette a képletet? - kérdezte.

- Elment.

- Miből gondolod?

- Azt mondta, ő csak átutazóban van itt.

- S te elhiszed még az efféle mesét?

- Mire akarsz célozni?

- Nem úgy van ám minden, ahogy te azt gondolod... Nem érdekel egy cseppet sem, miféle exobolygó szülte őt?

- És ha igen?!

- Valahol itt van még a közelben.

- Miből gondolod?

- Sok furcsaság történik mostanság.
- Tényleg?! Mondj egyet.
- Azt hallottam, valaki egy különös csillag bolygóinak a pályáit adta meg a planetáriumban.
- Mikor volt ez?
- A napokban.
- S hogyan találhatnám meg őt?

Matt csak vállat vont.

- Talán mesélhetne egy haldokló világról - tette hozzá.
- S mennyiben érintene ez engem vagy téged?!
- Csak áltatod magad. Lelked legtitkosabb vágya ez.
- Mit tudsz te az én lelkemről?

Matt megint csak hallgatott.

Időközben már besötétedett, a város fényei vették át az uralmat, s ez a narancsos derengés magához vonzotta az eltévedt vágyakat. Amint ezek a fények ráloccsantak Deaconre, világosbarna hajtincsei különös árnyalatot nyertek.

- Készülsz valahová? - kérdezte Matt.
- Miből gondolod?
- Egy kissé feszültnek tűnsz...
- Talán.
- Hiszen hőssé lettél, az emberiség megmentőjévé léptél elő, aki megajándékozta a világot a zseniális tervével... Miféle gondod lehet?
- Felkeltetted az érdeklődésem.
- Mivel?
- Ha valóban itt van még az idegen...

A mondatot azonban nem fejezte be Deacon, inkább egy másikba kezdett.

- Egyáltalán mi közöd van neked őhöz?
- Hát ez lenne a baj? Azt hiszed, csak neked lehetnek titkaid...
- Titkaim lennének?!
- Még az is lehet. Ismerem őt, ahogyan téged is.
- Talán felkerested őt is, mint annak idején engem?
- Meglepne téged ez a fordulat?
- Így belegondolva talán nem.

Deacon végül elment oda, ahol Matt szerint az idegen legutóbb járt, a planetáriumba. Különös érzések rohanták meg. A csillagok világa ismerős volt számára, mégis mindig újult erővel vonzotta őt magához. A komplexumot nemrég adták át, a legmodernebbnek számított.

- Érdeklődnék valaki felől - kezdte.
- És ki lenne az?
- A napokban járt itt valaki, aki meglehetősen érdekes dologról mesélt.
- Az idegenre gondol?
- Miből olyan biztos ebben?
- Egy vörös óriássá felfúvódó csillag bolygóinak pályáit adta meg.
- S mi ebben olyan furcsa?
- Meglehet, hogy elsőre talán semmi szokatlan nincs ebben, de jobban megvizsgálva a kérdést, rájöttünk, hogy nagyon különös esettel állunk szemben.
- Miért?
- Először is mi ott nem tudtunk a mai napig bolygók létezéséről. Másodsorban pedig a vörös óriássá felfúvódás állapotában instabillá válnak a bolygópályák és módosulnak. Ő mégis tökéletesen megadta.
- Na igen, ez jellemző.
- Megannyi furcsaság.
- És hol van ez a csillag?
- Az Eridanus csillagképben.
- Elhiszi mindezt?
- Azt hiszem, igen. Meggyőző volt, bár bevallom, hogy nagyon bizarr.
- Engem már lassan semmi sem lep meg. Nem tudja véletlenül, hol lehet most?
- Nem. Itt volt, kérdezett néhány dolgot, azután elment.
- És mit kérdezett?
- A Naprendszer környezetében lévő exobolygók listája felől érdeklődött.

Deacon nem sok dolgot tudott meg. Inkább egy újabb darabbal bővült a nagy kirakós, mely végül reményei szerint egyetlen képpé áll össze. A planetárium előtti téren haladt keresztül, amikor egy lány szólította meg. A város fényei és az éjszaka éles kontrasztot alkottak.

- Miért érdekel téged ennyire az idegen? - kérdezte.
- Honnan tudsz a létezéséről?
- A hírek gyorsan terjednek.
- Felvetődik egy érdekes kérdés, ha valóban az, akinek mondja magát, miért van még itt?
- Információt akar.
- Mifélett?
- Távoli világ szülötte...
- Ha képes a csillagközi utazásra, ugyan mi szüksége neki az emberiség tudására?
- Ismeretlen vidék ez számára. A tájékozódás legegyszerűbb módja az, ha az itt lakókat kérdezi.

- Logikusnak tűnik.
- Igen, mert ilyen egyszerű. Új hazát keres pusztulófélben lévő bolygója népének.
- Egyszer azt mondta, a Föld kivételes.
- Valóban?
- Igen. Talán ezért is segített a képletet tökéletessé tenni...
- Önzetlenségre vallana?!

Deacon egy pillanatra elgondolkozott. Kezdetben vakon bízott az idegenben, de most, hogy még mindig itt van, holott azt mondta, tovább indul, kérdések vetődtek fel benne. Valószínű, hogy a közelben a Föld az egyetlen lakható bolygó...

- Szerinted titkolna valamit? - kérdezte Deacon.
- Meglehet.
- Tulajdonképpen ki vagy te?
- Egy szervezetnek dolgozom, mely a Földön kívüli intelligencia bolygókra gyakorolt lehetséges hatásait vizsgálja.
- És mire jutottál?
- Egyelőre csendben figyelek. Megpróbálom összeilleszteni azokat az információ morzsákat, melyek szanaszét hevernek.
- Értem - nyugtázta Deacon.

A felismerés ott bujkált a szavak mögött a felszín alatt. Csupán idő kérdése, hogy kitörjön eltemetett létezéséből. Nem tudni még, hogy mit hoz a holnap, lehet, hogy baljós fellegek gyülekeznek az égen.

- De miért hívta fel magára a figyelmet?
- Úgy érted, miért adta meg szülőbolygójának a helyét a planetáriumban? - kérdezte a lány Deacontól.
- Igen. Hiszen titkolnia kellene származását.
- Nem tudom, hogy mit akar pontosan. Bizonyára veszélytelennek ítélte meg, ha elárulja. Lehet, hogy értékesebb volt az, amit cserébe kapott.
- Mi lehetett a számára oly értékes?
- A Naprendszer környezetében lévő exobolygórendszerek listája és adatai - válaszolta.

A megbeszélés a lánnyal másnap már mintha halványulni látszott volna a téridő szövetében, amikor Matt és Deacon találkozott. Furcsa délelőtt volt, szeles és barátságtalan. Mintha a város nem akarná megtudni a titkot, melyet oly ügyesen rejteget az idegen. Ez a titok megváltoztathatja az emberiség életét. Merőben más, mint amilyenekkel eddig valaha is dolga volt. A sárga csillag, melynek melege oly annyira vágott Deacon, lassan araszolt az égen.

- Te mit tudsz az idegenről? - kérdezte Deacon.

Matt egy darabig csak hallgatott.

- Nem sokkal, vagy az is lehet, hogy semmivel sem többet, mint te.

- Valami csak lapul az elmédben, melyről úgy hiszed, értékes információ.
- Mire gondolsz?!
- Például mit akarhat az idegen?
- Hiszen ez világos. Új hazát keres.
- De hol?
- Úgy vélem, már megtalálta, s ez a Föld.
- Azt akarod mondani, hogy...
- Igen - szakította félbe Matt.
- Az önzetlenség ritka dolog ... - tűnődött Deacon.
- Hát igen.
- Vajon mennyien lehetnek az ő fajtájából?
- Talán mindegy is. Egy bolygónyan. A lényeg, hogy könnyen lehet, századokkal előttünk járnak. Számára a képlet is, melyen éveken át eredménytelenül dolgoztatok, gyerekjáték volt.
- Igen - sóhajtott Deacon.
- Mihez akarsz most kezdeni?
- Jó lenne találkozni vele ismét...

Deacon nem sejtette, hogy a kívánsága hamarosan teljesül. Meglehetősen zavart és ideges volt. Még a délelőtt tartott, a Nap már magasan járt, a rakparton figyelte az óceán hullámlását. A szél már-már viharossá fokozódott, s a távolban a szélerőműpark alkotta mesterséges erdőben egyenletesen zizegtek a lapátkerek. Váratlanul egy fénycsóva villant mögötte, mely megrajzolta az éles árnyékát. Ahogy megfordult, az idegen állt ott.

- Meg sem lepődöm. Egyébként is szerettem volna veled beszélni - mondta Deacon.
- És miről?
- Tudok mindent.
- Ami mit is jelent pontosan?
- Segítséged a terved része volt. Te és a te fajtád a Földet akarja.
- Miből gondolod?
- Kár tagadnod!
- Vörös óriássá felfúvódó napunk halálra ítélte a bolygónkat.
- Megértem, de miért a Föld, mely kezdettől fogva az emberiségé?
- Ahogyan már korábban elmondtam, nem sok a lakható bolygó.
- De ez a bolygó történetesen már a miénk...
- Azt te csak hiszed!
- Miért?
- Mert attól a pillanattól fogva, hogy az emberiség az én segítségével túlélte a katasztrófát, elveszítette a jogát, melyet korábban birtokolt.

- S mégis mennyien vagytok?
- Már nem sokan.
- Mégis, mennyi az a nem sok?
- Néhány milliárd - válaszolta.

Azután megérintette Deacon halántékát.

- Most láthatod mindazt, amit én tudok. A bolygó melynek hamarosan vége, csak egy kicsit nagyobb, mint a Föld, óceánjai és szárazföldjei éppen úgy széttagolódtak. Mindennek hamarosan vége, a központi csillag folyamatosan tágul, s felperzseli végül a bolygót.

Deacon látta a bolygót, hatalmas városait, melyek kontinenseken íveltek át. Látta a vörös óriást, mely egy haldokló csillag utolsó erőfeszítése volt. Majd véget ért a gondolatátvitel azzal a képpel, amint a csillagközi űrhajó elindul a Föld felé.

- Néhány milliárd... - ismételte meg Deacon. - És hogyan képzelitek, hogy ide költöztök? Mint tapasztalhattad, a Föld már így is szűkös az emberiség számára.

- Észrevettem.

- Meg akartok szabadulni az emberiségtől?

- Szándékaink békések. Betelepülést szeretnénk.

- Mégis hogyan?

- Adjátok át részünkre az egyik kontinenst.

- Miért?

- A tudomány és a technika, mely birtokunkban van, előrébb jár, mint tudsz róla, hajlandóak vagyunk ezért cserében megosztani a tudásunkat.

- És mi lesz akkor, ha az emberiség ebben nem partner?

- Véleményem szerint előnyös az ajánlat. Azok a gondok, melyek jelenleg fajtádat sújtják, egy csapásra megoldódhatnak. Nem lesz többé túlnépesedés, energiaválság. Az emberiség birtokba veheti a teljes Naprendszer szinte kimeríthetetlen forrásait.

- Érdekes meglátás - ismerte el Deacon.

- Mikor született ez a döntés?

- Már akkor, amikor segítettem a képlet befejezésében - válaszolta.

- Mikor akarjátok tudatni?

- Holnap.

Elérkezett az a nap, amikor az idegen felfedte magát végérvényesen a világ előtt, és bejelentette fajtájának szándékait a Földet képviselők előtt. Nagy pillanat volt ez az emberiség történetében. Szinte szavakkal leírhatatlan. Immáron nincs egyedül az ember, megvalósult az, amiről a SETI kutatók oly sok évtizeden át álmodtak. Vegyes érzelmekkel fogadták az idegen bejelentését. Egyrészt örömmel, másrészt félelemmel. Nem volt ezzel másként Deacon sem. Az óriás kivetítők tengerében a legfrissebb híreket közvetítették, amint a helyzet váratlanságából adódóan megpróbálták úrrá lenni a dolgokon. Deacon is megbámulta a kivetítőket, a hírek hozzá is eljutottak.

- Én mondtam, hogy ez lesz - közölte Matt.
- Igen, te sejtetted.
- Most minden világos és egyértelmű.
- Az - bólintott Deacon.
- És?
- Nem tudom, mi lesz. Nem rajtam múlik, ez az egész emberiség több generációra kiható döntése.
- Meglehet. De mi van akkor, ha nemet mondunk az ajánlatra.
- Fogalmam sincs. Az idegen azt mondta, a szándékaik békések.
- Valóban elhiszed?!
- Egyelőre nem tehetek én sem mást.

Elteltek az évek, az emberiség engedett az idegen faj nyomásának. Hamarosan százával jöttek a csillagközi űrhajók. Az afrikai kontinenst kapták meg, mely egykor az emberiség bölcsője volt. Itt építették fel új civilizációjukat. Ám az emberiség ravasz csel áldozata lett, azt is mondhatnánk, hogy becsapták. A magas technikai tudásból vajmi keveset osztottak meg, csak éppen annyit, hogy a civilizáció össze ne omoljon. A Naprendszer kincseit az idegen faj bitolta. Az emberiség másodrendű lett saját szülőbolygóján. A világban mindennapossá váltak a zavargások és tüntetések. Egy ilyen nap volt 2076. március 17-e is. Vegyes csoportokban vonultak fel, s jobb életkörülményeket követeltek, valamint az idegenek távozását. De a világ vezetői hiába küldtek követeket a magukat csak Acemariának nevezők fővárosába, hogy tartsák be az Egyesült Nemzetekkel kötött szerződést, e kérés süket fülekre talált. Azon a tüntetésekkel terhes napon indították útnak Deacont, aki az emberiséget képviselte, hogy figyelmeztesse őket a megállapodásra. Deacon úgy gondolta, mindez hasztalan, hiszen, ha be akarták volna tartani, azt eddig is megtehették volna. Számára világos volt, hogy semmi keresnivalója ott, ahová küldték. Mégsem mondhatott nemet. Minden reményt benne láttak, hiszen ő volt az első, aki annak idején felvette velük a kapcsolatot. A szállítógép alig több mint egy óra alatt átszelte az Atlanti-óceánt, s a magasból Afrika partvonala látszott. A Kongó folyó torkolatánál már messziről látni lehetett az Acemariák fővárosát, amint hatalmas struktúráival szétterült a szárazföldön. Olyan volt, mint megannyi kristályból és héjszerkezetből álló méhkas. Az Acemari nagytanács fogadta őt. A tágas terem mintha lebegett volna, a formák alkotta rendszeren túl a város és a messziség panorámája látszódott.

- Add elő a Nagytanácsnak, hogy miért jöttél Deacon! - szólították.
- Tisztelt Nagytanács! Az Egyesült Nemzetek nevében felszólítom Acemar népét, hogy tegyen eleget a szerződésben foglaltaknak.
- Miért gondoljátok úgy, hogy a szerződés nem teljesül? Előtted már sokan jártak itt!
- Az emberiséget gondok sújtják.
- Eddig is így volt ez - válaszolták.
- De Acemar azt ígérte, megosztja velünk technikai tudását. Ehelyett az történik, hogy a bolygókon, melyek az egész emberiség közös kincsei, Acemar nyit bányákat.

- Nem mi mentettük-e meg a Földet, azzal, hogy teljessé tettük az univerzumot leíró végső egyenletet, s nem a mi elgondolásunk alapján tökéletesítették a Föld-lakók a gépet? - kérdezték a tanács tagjai.

- Ez így volt, de kérdezem én, vajon önzetlenül tette-e ezt Acemar?

- És vajon önzetlenül fogadott-e be bennünket az emberiség? Nem jószándék vezette, hanem az, hogy megszerezze technikai tudásunk, és azt önző és esztelen célokra használja. Egyes népek akarták maguknak a titkot, hogy azután háborúkat kezdve uralkodjanak más népek felett.

- Ez nem Acemar dolga, hanem az emberiségé.

- De pontosan, hogy a mi dolgunk. Vajon az emberiség kapzsisága nem fordulna-e egy napon Acemar ellen?!

- Ezért hát? Félték tőlünk.

- Féltünk attól, amivé a dolgok fajulhatnak. Ha majd felnő az emberiség a tudáshoz, megkap-hatja.

- Nem láttok itt szívesen?

- Tévedsz. Addig maradsz, ameddig akarsz...

Ezt követően a nagytanács elbocsátotta Deacont.

Deacon bár megtehetette volna, hogy visszautazik az ő városába, ő úgy döntött, hogy marad. Valami vonzotta őt ezen a helyen. Maga sem tudta egészen pontosan, mi az, csak érzett a lelkében egyfajta sóvárgást. Ez a város oly annyira más volt, nyugodt és békés. Itt nem tüntet-tek, és nem voltak zavargások. Mintha csak a nyugalom szigete lett volna. Deacon az egyik sétányon gyönyörködött a kilátásban, amikor megszólította az az idegen, akivel legelőször találkozott.

- Új hazára leptünk - mondta.

- Igen. Látom - bólintott Deacon.

- A lakható bolygókat tekintve sok van olyan, melyen több értelmes faj is osztozik. Együtt élnek.

- Mi betartottuk, amit ígértünk, de ti nem.

- Eljön az alku ránk eső részének az ideje is - próbálta nyugtatni Deacont.

- És az mikor lesz?

- Türelmetlen vagy te is és a fajtád is.

- Meglehet.

- A hibát ne bennünk keresd, Deacon. A hiba az emberiség jelenlegi életében rejlik.

- De hát nem a ti feladatotok lett volna, hogy megoldjátok ezeket a hibákat?!

- Nem. Rosszul látod.

- Miért?

- A problémákra a megoldást nektek magatoknak kell megtalálnotok, hogy azok tartósak legye-nek. Mi értelme volna egy másik társadalmi rendszert rátok erőltetni, ha nem fogadnátok el?

- Rövid életű lenne...

- Pontosan.

- De akkor mi értelme az együttélésnek?

- Nem tanulmányoztad Acemar történelmét, ahogyan azt javasolták...

Deacon csendben volt. Ezt egyfajta válaszként is lehetett értelmezni.

- Ha tanulmányoztad volna, tudhatnád, hogy a mi bolygónkon sem volt mindig béke és jólét. De az a tény, hogy csillagunk a vörös óriás fázisába lépett, megváltoztatta a szemléletünk. Megteremtettük a békét, az összefogást és a jólétet. Egyetlen dolog lett fontos, hogy új hazát leljünk, generációkon át megváltozott minden.

- Nekünk is ezt kellene tennünk?

- Úgy látom, ti semmit sem tanultatok, hogy elmúlt a Földet fenyegető veszély, ugyanott folytattátok, ahol abbahagytátok.

- Az értelem hajlamos az önpusztításra.

- Igen, mint ez látszik is. Veled ellentétben mi tanulmányoztuk az emberiség történelmét.

- És mire jutottatok?

- Semmi jóra.

- Akkor miért választottátok ezt a bolygót?

- Van egy mondásotok: a remény hal meg utoljára.

- Ez jó - mosolyodott el Deacon. - De szerintem van ennél ésszerűbb válasz is.

- Azt meg kár kimondani - felelte az idegen.

- És mi lenne az?

- Tényleg hallani akarod?

Deacon intett a fejével.

- Ez volt a legközelebbi alkalmas bolygó.

- Elég logikusnak hangzik.

- Pontosan. Nincs benne semmi ünnepélyes és különleges. Nincsenek nagy szavak. Egyszerű logika és kész, mint ahogy magad is mondtad.

Deacon sokáig hallgatott, és bámulta a távot. Hajtincseibe bele-belekapott az Atlanti-óceán felől fújó szél, mely felhőket sodort tova az égen. Tengeri madarak szálltak nagy csapatokban változatos mintákat alkotva.

- Mire gondolsz? - kérdezte az idegen.

- A dolgok természetére.

- És mi a dolgok természete? - kérdezett viszont.

Deacon némi csend után felelt.

- Hát ez.

- Konkrétan?

- Hogy a dolgok nem szépek vagy jók, csupán logikusak. Az ember képzeletét csak, hogy az ő kedvére van minden.

- Belátod tehát, hogy az emberiség nem áll készen a tudásra?
- Nem értem, mit kell ezen belátni. Szerintem joggal érezhetjük úgy, hogy elvárnánk a segítséget.
- Hiszen az előbb mondtad, hogy ez nem szükségszerű.
- Meglehet, de mi nektek adtunk egy darabot a bolygónkból, s cserében elvárnánk valamit.
- Nehéz eset vagy.
- Ezért jöttem.
- És hogyan képzelnéd azt, hogy megosszuk veletek a tudást?

Deacon csak vállat vont.

- Vannak tudósaink, akik már régóta dolgoznak bizonyos szakterületeken... Feltalálók, akiknek álmatlanok az éjszakáik...
- Értem - válaszolta az idegen.
- Nem hiszem, hogy érted. A tudomány és a technika fejlődése hozza magával a társadalom fejlődését.
- Ez egy lassú folyamat.
- Nem feltétlen, az utóbbi 100 évben egyre gyorsult.

Azután némi csend következett. Kellemesen lágy szél fúj az óceán felől.

- Belátom, joggal vártok cserébe valamit, de nem engem kell meggyőznöd, hanem a Nagytanácsot.
- Ők azonban hajthatatlanok és makacsok.
- Csak elővigyázatosak. Láttak már sok civilizációt, mely elpusztította önmagát és a környezetét is.
- Mivel lehetne meggyőzni őket?
- Jelentős változásokkal.
- De hát a változások kulcsa éppen a tudás.
- Nem feltétlen.
- Hát?
- Talán az a fogalom, amit ti úgy hívtok: emberség. Szeretitek hangoztatni, de alkalmazni annál ritkábban.

Eltelt egy hét vagy talán kettő is. Deacon elhagyta Acemart. Talán túlságosan is tökéletes volt, mint egy makacs álom, egy illúzió. A boldogság ígérete. Az Egyesült Nemzetek közgyűlése előtt elmondta Acemar üzenetét, melyet értetlenséggel fogadtak. Matt is ott volt, s később a folyosón megszólította Deacont.

- Szóval azt mondod, sürgős és mélyreható változásokat követelnek...
- Pontosan.
- Talán érthető.
- Lehet, hogy igazuk van.

- S látják ezt a világ vezetői is?

- Nem hiszem - ingatta a fejét Deacon.

Ahogy az üveglemezeken keresztül elnézett a folyótorkolat irányába, óriás hajókat látott, melyek lassan araszoltak. Meglehet, hogy egy ilyen hajó az emberiség is. Igyekszik valami messzi cél felé magányosan az óceánon át. Átszelik a roppant víztömeget a világvonalak. Valami értékeset visznek magukkal, de az rejtve marad, csak ha megérkeznek, akkor kerül napvilágra.

- Mire gondolsz? - kérdezte Matt.

- Hogy reformok kellenek.

- Mégis hogyan?

- Fel kell számolni mindazt, amiben eddig éltünk. A sárban dagonyáztunk disznók módjára...

- S mi lenne a megváltás?

- Egy új társadalmi és gazdasági rend alapjait kell lerakni.

- S hol találunk vezérlő csillagot?

- Talán közöttünk él és alkot az, akinek a fejéből már kipattant az álom. Csak meg kell keresni.

Nehéz feladat előtt állt Deacon, meg kellett találnia az elrejtettet, vagy még rosszabb, a nem létezőt.

Különös volt a szél, meglehet, hogy egy napon magával hozza a változást. De addig még minden bizonytalan. A világ rendíthetetlenül élete mindennapjait, s közben a valóság anyagi terhe nehezedett rá. Az óriáskivetítők világának villódzása azonban egy napon álmokat kezdett el széthinteni. Ezek az álmok a reményről szóltak. Valaki formabontó gondolatai járták át a várost s a világot. Deacon ezen a napon úgy érezte, megtalálta élete célját. Fel kell keresnie azt, aki e csodálatos álommal hajlandó megajándékozni az emberiséget.

Különös volt a szél azon a napon, s ezt Deacon többször is megjegyezte. A város egy szeglete hívta őt magához, ahol a régi téglából épült bérházak álltak az üvegtornyok árnyékában, a műemlék negyed. Klasszicista épületek. Egy parkban találkoztak, ahol a fák, mint égbe nyúló zöld foltok borultak fölük.

- Én ismerlek téged - mondta a fiú. - Te voltál az, akinek a tervét megvalósították a Föld megmentése érdekében.

Olyasmi idős volt, mint Deacon, talán hasonlított is rá, neki is világosbarna haja volt, s zöld szeme, mely oly furcsa volt.

- Igen - ismerte el Deacon.

- Miért kerestél fel?

- Mert a világnak szüksége van rád.

- Miből gondolod?

- Abból, amit látok.

- S mi az, amit látsz?

- Hogy a te álmod szép.

- S mire megyek vele?
- A kérdés az, hogy a világ mire megy vele. A világnak a megváltást jelentheti.
- Amennyiben?!
- Elhozza számára az új kort, s azt a lehetőséget, hogy megnyílik az Acemariak adatbankja, az oly régóta áhított tudás.
- De az én álmom végtelenül egyszerű...
- Ez az egyszerűség teszi oly fontossá. A te álmodban nincs bűn, a te álmodban nincs szegénység, minden ember egyenlő és jólétben él.
- Ilyen nagyszerű lenne az én álmom?
- Igen.
- Akkor mit javasolsz?
- A világ elé tártad, hisz ezért vagyok itt, de tovább kell lépni, hogy valósággá váljon.
- Hogyan volna az lehetséges?
- Talán Acemar segítene, ha látja az álmodban a jót, és a nemes szándékot.

A fiú eltűnődött. Bámulták egymást szótlánul, csak a zöld szemek villantak a késő délutáni napsütésben. Mintha örök árnyak kúsztak volna végig az épületek között. Minden olyan megszokott volt, s egyszerre új. Szinte felfoghatatlan. A város és a világ néha megcsodálta azt a zöld szempárt, azután új és új dolgokat gondolt tovább. Folyton álmodott, szépet és jót, új dolgokat, melyek merőben mások voltak.

- Elviszem nekik az álmot.
- Tedd azt - mondta a fiú.

Deacon ismét Acemarban volt, ahányszor visszatért ide, mindig lenyűgözte őt. Volt ebben a helyben valami, ami felért a tökéletesség illúziójával. Eszményi egykristályokból alkotott héjszerkezetek és tornyok. Ez fogadta őt mindahányszor.

- Hoztam valami újat, valami mást - mondta Deacon az idegennek, aki annak idején tökéletessé tette a képletet.
- S mi lenne az?
- A megváltás.
- Egy álom lenne a megváltás?
- Az emberiség új reménye. Azt mondtátok, mélyre ható és lényegi változások kellenek. Most végre rátaláltam az útra.
- Akkor hát tárd a Nagytanács elé.
- Igen. Ezt fogom tenni. Ezért jöttem ide.

Deacon néhány nappal később fogadta a Nagytanács, és ő előadta jövetelének okát. Arra kérte őket, segítsenek megvalósítani az új rendszert. Hosszas vita kezdődött, a döntést pedig elnapolták. Hiszen nem csak arról volt szó, hogy bevezetnek valami újat, hanem arról is, hogy ezáltal teljesül a feltétel, s Acemarnak meg kell osztania tudását az emberiséggel, mely még ha nem is önzetlenül, de otthont adott egy távoli, pusztuló világból jött idegen fajnak.

A várakozás percei napokká nyúltak, mintha csak soha nem akart volna véget érni. Deacon csak bámulta a távot, s eltűnődött, hogy valóban új kor köszönt-e az emberiségre.

- Szerinted mi lesz a döntés?

- Úgy véled, tudnom kellene?

- Meglehet.

Minden olyan lehetetlennek tűnt, mégis ott munkált a remény. Ez a remény mindennél makacsabb volt, olyan kitartóan beleégett Deacon szívébe, hogy azt onnan kitörölni soha többé nem lehet már. Titkos szavakat suttogott a szél, talán súgni akart Deaconnak valamit. Valami fontosat. Valami korszakalkotót. Mintha minden tökéletes lett volna azokban a percekben, amikor megbámulta a távot. Mintha nem létezne az emberiség ezernyi problémája. Lehet, hogy új hitet adott neki az álom, s a tüntetések hangos őrjöngése is elcsitulni látszott volna. Rózsaszín flamingók szálltak nagy csapatokat alkotva. Felhők sodródtak tova, könnyed formáik megannyi lehetetlen ábrándot szültek. Semmi sem volt már olyan, mint rég. Az a világ örökre eltűnt, s most itt a változás lehetősége, amelyet meg kell ragadni, és kihasználni. Nincs más út. Ezen kell végigmenni, különben beköszönt a káosz és a romlás korszaka. Ettől a gondolatától mindig megrettent Deacon. Pedig ez az igazság volt, mellyel szembe kellett néznie. Minden olyan szép, minden olyan jó, mégis, néha elérhetetlenül távolinak tűnik az egész. Az a fiú, akinek zöld szemében felragyogott a lehetőség, ajándékot adott a világnak, s ő ezt elhozta erre a szürreális helyre, mely egykor az emberiség bölcsője volt. Később megromlott, és utálatossá vált, ezért kapta Acemar.

Észrevétlen múlt az idő egészen addig, míg meg nem jött a hír, hogy a Nagytanács döntött. Deacon feszült volt, a tét nem kisebb, mint a jövő.

- A Nagytanács megvizsgálta az általad betérjesztett elképzelést, Deacon.

- Mi a döntés? - türelmetlenkedett.

- A véleményünk megoszlott, nem tudtunk egységes álláspontot kialakítani, ám mégis úgy gondoljuk, esélyt kell adni a lehetőségnek...

- Egy szóval?

- Acemar megadja a segítséget - hangzott a felelet.

- Mit jelent ez?

- Acemar megbízottakat küld közétek, hogy segítsék az emberi civilizáció átmenetét az általad csak álomként nevezett rendszerbe. Segítünk újraformálni a társadalmatokat, mert az álom jó és nemes.

- Megkapjuk a tudást is?

- A Nagytanács úgy döntött, ha sikerül tartóssá és stabillá tenni az új rendszert, akkor megkezdődhetnek a tárgyalások a tudományos és technikai eredményeinknek az emberiséggel történő megosztásáról...

Deacon lényegében csak ennyit akart hallani. Új remény született. Meglehet, hogy ő mindig is hitt ebben, még akkor is, amikor a világ a legsötétebb óráit élte. Most lehetőség van arra, hogy új nap virradjon, mely fénnel és melegséggel árasztja el a Föld minden polgárát. Meglehet, hogy ez a megváltás, az ő szavaival élve.

Egy percre minden elhalványulni látszott. Mintha a Nap is megállt volna égi pályáján. A kivetítők elsötétültek, hogy azután széthintsék a világ polgárai között az új hírt. A tüntetők csak álltak és bámultak a semmibe. Még ők sem fogták fel. Deacon éppen sietett valahová, amikor Matt-tal találkozott.

- Úgy tűnik, megtaláltad, amit kerestél - mondta Matt.

- Igen, könnyen lehet.

- Mégis, mintha valami aggasztana, amióta visszatértél Acemarból a hírrel.

- Jó megfigyelő vagy, magam is így vélem - erősítette meg Matt szavait Deacon.

- És mi az oka?

- Magam sem tudom még pontosan, csak nyugtalanságot érzek, mintha valami, egy árnyék, egy szélben elhaló szó, melyet valaki megsúgott, itt motoszkálna a fejemben egyre erősebben, és kitörölhetetlenül.

- S vajon meg tudnád ezt fogalmazni?

Deacon csak a fejét ingatta.

- Az álommal kapcsolatos?

- Azt hiszem, igen.

- Akkor csak egyet tehetsz, hogy felkeresed az álom megálmodóját, talán ő választ tud adni a téged kínzó kérdésekre.

- Azt hiszem, igazad van.

Egyszerre volt szörnyű és szép a világ, s e tudathasadásos állapotában néha Deacon már nem tudta, hogy mit gondoljon, vagy hogy mit tegyen. Minden olyan szép és minden olyan jó, hitte szentül, vagy legalábbis hinni akart benne. De meglehet, hogy mindez csupán tűnő ábránd, mely szétfoszlik, mint a hajnali köd.

Nehezen találta meg ismét a fiút Deacon, de a lényeg az volt, hogy megint meglett. Másodszori találkozásukban volt valami sorsszerű.

- Elvittem az álmodat Acemarba - kezdte Deacon.

- Igen, sejtettem.

- Segítenek megvalósítani.

- S gondolod, hogy ez feltétlenül jót jelent?

- Miért kérdezed ezt?

A fiú szeme oly különösen csillogott, mintha valamit néma szavakkal akarna mondani.

- Tulajdonképpen ki vagy te? - kérdezte Deacon.

- Az álom álmodója - felelte nemes egyszerűséggel.

- S neved is van?

- Prométheusznak hívnak.

- Ez lenne az igazi neved?

- Akár ez is lehet.

- Akkor te vagy, aki elhozod az égből a civilizáció lángját, és meggyújtod azt mindannyiunk szívében.

- Nagy szavak - mondta. - De miből gondolod, hogy ez jó? - kérdezte továbbra is makacsul.

- Igazad van, tudni nem tudom, csak érzek dolgokat itt legbelül. Hiszen nem vagyok jövőbe látó.

- Még akár az is lehetsz...

A beszélgetés lassan elkopni látszott, mint papírlapra írt ceruzajelek, melyeken otthagynak nyomát az idő.

- Valami nyugtalanít - mondta Deacon. - Azért vagyok itt.

- És mi lenne az?

- Ha tudnám, nem jöttem volna.

- Egy néma, elhaló szó - tűnődött a fiú.

- Igen.

- S mit mond neked, mi ez a szó?

- Megváltás.

- A megváltás jót jelent, nem?

- Akkor nincs miért aggódnom?

- Ezt nem mondtam. A megváltásért cserébe általában tenni kell valamit... Lemondani valamiről, esetleg...

A mondatot azonban nem fejezte be.

Az évek gyorsan teltek. Acemar betartotta az ígéretét, és segített megvalósítani az új rendszert, mely merőben más alapokra helyezte az emberiség eddigi életét. Am ahogy a fiú jósolta, ez áldozatokkal és lemondással járt. Úgy tűnhetett, mintha a szabadság odalett volna, pedig ez annyiban nem volt igaz, hogy az már régen elveszett. Az emberek már régóta nem voltak szabadok. A régi rendszer is áldozatokat kért, ahogyan az új is. Csak ez más volt. Talán egyetlen dolog kárpótolhatta az emberiséget, hogy új távlatok nyíltak meg előtte, amikor Acemar megosztotta sok évezredes tudását az emberi fajjal. Talán így kellett lennie. Talán ez a dolgok rendje. Talán ez a megváltás, amelyre oly régóta vágyott a lélek...

Elizium

Velence mindig valahogy magával ragadta az embereket, s valahogy furcsa érzéseket ébresztett a lelkekben. Nem volt ez másként 2080-ban sem. Bár a régi városból nem sok maradt, annak több mint fele elpusztult, és helyére üvegszálás beton alapokon nyugvó több kilométer magas tornyok épültek, még mindig hatással volt. Akár egy díszlet, melyet gondosan megterveztek. A csatornák rendszerét továbbépítették, s geometrikus hálózattá alakították. Felettük oszlopokra emelt több szintes mágnesutak haladtak.

Lentről nézve valahogy minden olyan más volt, mint onnan, valamelyik üvegtorony sokadik emeletéről kitekintve. Fent a magasban hologramkivetítők reklámjai villantak, s kínáltak ezernyi új reményt. Furcsa volt, de végül megtették, s új életet leheltek e pocsolyaszagú városba, melyről mindenki azt hitte, hogy a napjai meg vannak számlálva, miután fél métert emelkedtek a világtengerek. Most egy modern körgát védi az egész komplexumot, melyet immár a túlnépesedéstől fuldokolva 30 milliónyian laknak. Minden megváltozott, egyszerre volt jelen az új és a régi. A Szent Márk tér, mint valami itt felejtett, megsárgult fénykép valamely elfeledett korból. Mégis szerették az itt lakók. Gyakran időztek ott, ahonnan kilátás nyílt az átellenben elterülő ultramodern városrészre, melyet csak úgy emlegettek: az A-szektor. Drew maga is gyakran időzött a téren, elvegyülve a turisták között, akik megbámulták a tér templomát és óratornyát, műemlékeit. A tér melletti kikötőben egy jacht horgonyzott. Drewé volt. Nagy műgonddal építették, és tervezték. Drew nem itt született, csak később költözött ide, miután megkezdtek a város rehabilitációját. Úgy vélte, ez a hely ideális lesz számára. A világ is élte rendületlenül az életét, akár csak Drew, teltek a hétköznapiak. Az oszlop tövében álldogált, melynek tetején a Velencét megtestesítő oroszán foglalt helyet.

- Gondoltam, hogy itt talállok Drew - szólította meg Joana. - Az A-szektor bámulod.
- Nézd ezt el nekem - felelte Drew.
- Mindig ezt teszed, ha valami gond van. Most éppen min töröd a fejed?
- Hallottad az Egyesült Európai Államok Parlamentjének döntését?
- Nem.
- Ma reggel jelentették be. Aki eléri a 35. életévét, azt memóriabankokba kényszerítik, majd 10 év tárolás után újraszületik, de előző életének emlékeit csak 15 évesen kapja vissza...
- De te még nem vagy 35 éves...
- Meglehet, de ellenzem az egészet.
- Meg kell vallani, hogy nem a legszerencsésebb ötlet.
- És ez csak egyre rosszabb lesz.
- Miből gondolod?
- Európát elöntötték a bevándoroltak, akik túlnépesedést okoztak...
- Akkor hát mit kellett volna tenni? Talán lezárni 40 évvel ezelőtti határokat?
- Lehet.
- De azelőtt meg az előregedés volt a probléma...
- Mindig vannak problémák. Például a Mars terraformálása.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Hogy már 30 éve tartanak a munkálatok, de minden eredmény nélkül. Csak a pénzt nyeli. Mintha kiszórnánk az ablakon.

- Tudod, hogy ez egy hosszú folyamat.

- Tudom. Mégis úgy vélem, eredmények kellene.

Drew indulattal beszélt a társadalmat emésztő problémákról, melyek megmérgezték a mindennapokat, s néha úgy érezte, elhozzák a legszörnyűbb diktatúrát. Csak bámulta a szemközti hatalmas épületkomplexumokat, melyek meglehet, hogy hamis álmokat ígérnek. Egy pillanatra elsötétültek a holografikus kivetítők, melyek legtöbbször reklámokat szórtak szét a polgárok között sok ezer négyzetméteres virtuális felületeikkel. Azután ismét képek villantak.

- Mit látsz?

- Valamit bejelentenek - mondta Drew. - Figyeld csak! - mutatott oda a távolba.

Valóban így volt, különleges pillanatoknak lehettek tanúi, ahogyan mások is szerte a városban és a világban. Egy nem mindennapi exobolygóról adtak hírt. Egy gázóriás két Föld-méretű holddal, a nagyobbakat említve. A képeken a Szaturnuszhoz hasonlított, leszámítva vörös és rózsaszín árnyalatát. A csillag, amely körül keringett, egy kettős rendszer volt, egy vörös törpe és egy sárga Nap-szerű csillag.

- Azt hiszem, ez valami fontos, valami furcsa lesz.

- Miért?

- Van egy megérzésem - válaszolta Drew.

- A te megérzéseid általában jók, de vajon mi újat tud felmutatni ez a rendszer? Állandóan fedeznek fel exobolygókat.

- Talán most valami mégis más...

Velence árnyai megnyúltak, szinte végtelenül hosszúnak tűntek. Az óvárosra e különös árnyak telepedtek rá, a falak néma recsegése suttogott soha nem hallott szavakat. Drew már az A-szektorban volt, jachtját kikötötte a dokkban, s mágneshajítású járművével elvegyült a forgalomban. Az A-szektor központjában tüntetések tartottak, fényrudakkal és táblákkal vonult fel a tömeg, jobb életkörülményekért és a parlament döntése ellen tiltakoztak. Drew leparkolt a leállósávba, s onnan vetett rájuk egy pillantást. Telve volt velük a Megújulás tér. Azután tovább haladt, kezdett sötétedni, megváltoztak a tónusok, a szárazföld irányában lebukni látszott a vöröslő napkorong. Mire a város ragyogása vette át az uralmat, már egy jó nevű étteremben ült a panorámaablak melletti asztalnál, ahonnan kilátás nyílt a városra. Ezerszínű derengés.

- Számítottam rá, hogy itt találalak - ült oda Daniel.

Daniel egy Drew-vel egykorú srác volt. Nézeteik sokban hasonlóak voltak.

- Most nem nagyon van kedvem végighallgatni a rendszer elárult minket című monológodat. Bocs, de nagyon fáradt vagyok - próbálta elkerülni Drew a beszélgetést.

- Most nem is akartam ezt felhozni - mondta Daniel. - Másért kereslek.

- Miért?

- Hallottál a felfedezésről?

- Igen, mint szerintem már mindenki.
 - És mi a véleményed?
 - Valami változóban van.
 - Miből gondolod?!
 - A dolgok állásából. Jelentőségteljes ez a felfedezés.
 - Úgy vélem, ezt senki sem vitatja - mondta Daniel és kinézett az üvegfalón.
- A fényektől villódzó várost látta.
- Az élők csak szenvednek, a holtaké a megnyugvás - vetette oda Drew.
 - Érdekes amit mondasz... az ilyeneket általában tőlem szoktad hallani.
- Drew csak bólintott.
- Szokatlanul csendes vagy...
 - Csodálsz? - legyintett Drew.
 - Szerintem előbb vagy utóbb megtörténik a dolog...
 - Arra gondolsz, hogy csillagközi űrhajót indítanak? - kérdezett rá Drew.
 - Igen. Szerintem alkalmas rá az exobolygó a két nagy hold miatt, és a politikai helyzet is úgy kívánja.
 - 150 fényév... - tűnődött el Drew, miközben megbámulta önmaga tükröződését az üvegfelületeken. - Nem, az túl messze van - folytatta a gondolatát.
 - Talán mégsem annyira...
 - Miért?
 - Talán egyszer szerencséje is lehet az emberiségnek. Félúton van valami, ami gravitációs lencseként viselkedik...
 - A téridő görbülete... - suttogta Drew.
 - Lehetőség nyílna, hogy az út lényegesen lerövidüljön.

Másnap összeült az Európai Egyesült Államok Űrhajózási Bizottsága. Hosszas és szinte véget nem érő vita kezdődött, mely indulatoktól sem volt mentes. A bizottság elnöke többször magához ragadta a szót.

- Tisztelt Biztosok! Meg kell érteni, hogy nagy lehetőség adódott. Én azt mondom, hogy ezt a lehetőséget maradéktalanul ki kell használni. Nem csak a magunk érdekében, hanem az egész emberiség és az elkövetkezendő generációk érdekében.

Egy másik felszólaló következett.

- Biztostársaim! Az elnök úr szavai szépen hangzanak, de csupán üres álom az, amiről beszél. Már a Mars terraformálása sem a megfelelő ütemben zajlik, és a kiadások egyre csak nőnek. Egy ilyen vállalkozás a mai viszonyok közepette teljesen lehetetlen!

- Úgy van! - kiabáltak be többen is.

- Biztostársak! Ne osszák a felszólaló maradi és röghöz kötött véleményét! A jövő egyértelmű útja az, amit felvázolni igyekeztem. A marsi erőfeszítések is mutatják, hogy új úton kell járnunk, vagy legalábbis megpróbálni keresni másik alternatívát.

- Mit javasol?

- Indítsunk csillagközi űrhajót és expedíciót.

- Minden előzetes hatástanulmány nélkül?

- Biztostársak! Az előzetes hatástanulmányokat a tudományos bizottság készíti el, de ehhez a mi előzetes döntésünk szükséges. Ezért javaslom, hogy adjunk ki állásfoglalást. A jelentés az eddigiekről már köztudott.

- Bocsássuk szavazásra! - szólt közbe valaki.

A szavazás eredményeként az Űrhajózási Bizottság előzetes állásfoglalása úgy szólt, a csillagközi űrhajó indításának lehetőségét számba kell venni. Valahogy nem is számított másra Drew. A helyzet megkívánta e lépés megtételét. Nagy álmok ezek, melyek előrébb viszik a világot.

Velence más volt, mint az ultramodern Brüsszel, ám mégis a kivetítőkön át ide is behatolt. Már délelőtt volt, s az árnyékok fokozatosan rövidültek. A csatornákon át óriás tengerjáró hajók jöttek fel a Szent Márk térig. A turisták vegyes forgataga megbámulta a látnivalókat, melyek valahogy véletlenül itt maradtak a múltból. Joana idegenvezető volt, s két turnus között gyakran összefutott Drew-vel. Most is így történt.

- Van egy fél óráim - mondta a lány, amint megpillantotta Drewet.

- Az elég is lesz - nyugtázta Drew.

- Megint mi jár a fejedben?

- A legújabb hírek...

- Na igen, mint mindenki másnak...

- Igen, de talán ez egy lehetőség.

- S miféle?

- Talán félredobják az örült ötletet, hogy 35 évesen memóriabankba küldik az embereket.

- Miből gondolod?

- Egy vagy két új bolygó enyhíthetné a túlnépesedést és a nyersanyagproblémát.

- Nem feltétlen.

- Miért?

- Ha csak a fiatalok mennek, akkor megint öregszik a társadalom. És egyébként is, szerintem messze még az idő, amikor milliók települnek át oda. Egyelőre a Mars terraformálására kellene koncentrálni. Az legalább közel van.

- Lehet abban valami, amit mondasz. Nagy még bennem az újdonság keltette lelkesedés.

- Értem én Drew...

- Nem hinném.

- A te lelked sem bonyolultabb, mint másé. Egyszerűen félsz.

- S félelmem talán hasztalan?
- Nem. Azt nem mondanám.
- Belátod hát te is?
- Mit?
- Hogy rossz ez így.
- Itt nem a dolgok milyensége a lényeg, hogy rossz vagy jó, hanem az, hogy adva van egy probléma, amit valahogy meg kell oldani.
- De pont így?
- Ha egyszer máshogyan nem lehet...
- A rendszer igazságtalan és hazug! - fakadt ki Drew.
- És elgondolkoztál már azon, hogy mitől lett olyan, amilyennek mondod?!
- Nem hinném, hogy a véletlenek összjátéka lenne csupán.
- Hát akkor? Mond ki az igazságot!
- A világ felbolydult. Európa előregedő társadalmát a jobb élet reményében elárasztották a bevándorlók, akiket megállítani nem lehetett, így azután befogadtuk őket. Ők azonban mit sem törődtek az erőforrások szűkösségével, s most a túlnépesedés fenyeget.
- Látod Drew... Tudod te nagyon jól, hogy mi a helyzet.
- De miért a fiatalokat büntetik?
- Miért? Kit büntessenek?
- Az öregeket!
- S ők ezt igazságosnak tartanák?
- Gondolom, nem.
- Ki dönti el, hogy meddig élünk, Drew?
- A korrupt rendszer. Jó volna minden megkötöttség nélkül élni...
- Gondolom, az élni alatt nem egy ciklust értesz?! - állapította meg Joana.

Drew csak hümmögött.

- S mire vezet ez így?
- Ezért kell meghódítani a világűrt - válaszolta Drew.
- Örök élet... - ismételte Joana. - Az én nagyanyám 120 évesen halt meg, s azt mondta, neki ez elég volt.
- Akkor ő nem tudta, mit jelent élni!
- De, nagyon is tudta!

Drew nem maradt sokáig, Joana-nak is dolga akadt, amint új csoportok érkeztek. Az idő gyorsan haladt előre, ahogy a Nap égi pályáján zenitje felé araszolt szinte láthatatlanul. Csak az árnyékok utaltak arra, hogy mozog, amint elhajlottak. Milyen más volt a műemléknegyed. Mint egy díszlet, mely megkopott és megfakult, de mégis elevenen él. Azokat az épületeket, melyeket nem nyilvánították múzeummá, a gazdagok vásárolták meg, s a régmúlt illúziójába

feledkezve élték életük. Olyan volt ez, mint valami kábítószer, mely elvarázsolt, s elhíttett sok csodát, hogy megállt az idő. Persze ez nem volt így. Milyen más lehet ez a fajta élet, talán szép, talán szörnyű. Ki tudja azt eldönteni? Mindenesetre Drew vegyes érzelmekkel járt-kelt a műemléknegyedben. Maga sem tudta, hogy szereti-e vagy gyűlöli.

Késő délután volt. Drew már éppen indult volna, amikor figyelmes lett egy sráca. Szürke kabátot viselt a legújabb divat szerint, mely melyet vastag prém díszített. Arra, látótávolságon belül, a csatorna partján állt, ott, ahol egy térré szélesedett. Drew önkéntelenül is megindult felé, mintha csak hívta volna. Azután odaért, s csak bámulta őt. Nem látott még azelőtt ilyet, lehetetlennek tűnt, mintha egy látomás volna, mintha valamilyen angyal szállt volna alá a mennyekből... Kissé hűvös tavasz volt, s a kabát meg a széles, hosszú sál, mint szárnyak úsztak a szélben.

- Nem te vagy az első... - szólt oda a srác Drewnek, aki elfeledkezett magáról.

- Nem akartam pófátlan lenni - mondta Drew, s indulni készült tovább.

- Most meg hirtelen sietsz...

- Tulajdonképpen mit akarsz?

- Én úgy hittem, te akarsz valamit.

- Hagyjuk, butaság.

- De valamiért csak itt vagy?

Szőke hajtincseit a szél borzolta.

- Mert azt hittem, látok valamit...

Mondatát azonban nem fejezte be Drew.

- Nem tévedtél.

- Ki vagy te valójában?

- Kayne a nevem. És alapjában véve sokat vagyok Brüsszelben, de Velence az otthonom.

- Téged is valahogy elvarázsolt, hisz élhetnél Brüsszelben is. De te mégis azt mondd, ez az otthonod.

- Miért furcsállod?!

- Nem. Megértem.

- És?

- Mit és? - kérdezett vissza Drew.

- Én úgy hiszem, akarsz valamit. Talán elmondani, talán megtenni. Lelked legtitkosabb vágya...

- Te Brüsszelben dolgozol, miért az örület?!

- Ezt ne itt beszéljük meg, itt lakom a közelben.

A Nap már alacsonyan járt a horizont felett, vörössel vont a felületeket, s ott csillogott a víztükörben. Kayne egy reneszánsz épülethez vezette, fehér mészkőből és márványból épült, most enyhén rózsaszín volt.

- Az egész a tiéd?

- Igen.

- Egyedül laksz benne?

- Igen.

A lépcsőházon keresztül felmentek az első szintre. A berendezés visszafogott eleganciája megragadta Drewet. Egy nagy nappaliba vezette, az erkélyek a Canal Grande-ra néztek.

- Ki vagy te tulajdonképpen? - kérdezte ismét Drew.

A fiú egy kristálypoharat vett elő, és gyömbért töltött.

- Kérsz?

Drew csak a fejét ingatta.

- Tudod, biztosan igazságtalannak érzed a döntést, noha még nem vagy 35 éves... - mondta, és belekortyolt az italba. - De szükségszerű ez a lépés - folytatta.

- Igen?! S te vagy már 35 éves?

- Elhiszed, ha azt mondanám, sosem leszek 35?

Drew a fiút figyelte, fehér ruháján árnyékok telepedtek meg. Odakint már majdnem teljesen sötét volt. Bent felgyulladtak a fények.

- Mit akarsz ezzel pontosan mondani, hogy érted azt, hogy te sosem leszel 35 éves? - kérdezte Drew.

- Ahogy mondom. Egy percet sem öregszem, mindig 30 éves maradok.

- Hogyan lehet ez? És egyébként sem így megy, a születésed évétől számítják a korod a nyilvántartásban, s nem azt nézik, hogy biológiailag hány éves vagy.

- Meglehet, de én ma reggel születtem.

Drew megdöbbsent.

Néhány pillanatra csend uralkodott el, amikor még az A-szektor zizegését is meg lehetett volna hallani. Furcsa volt a helyzet. Néha lopott magának egy-egy futó pillanatot Kayne tekintetéből.

- Magyarázd ezt el nekem - mondta nem sokkal később Drew.

Valami furcsa mosoly telepedett a fiú arcára. Olyan sejtelmes volt, hisz most készül elárulni a titkot.

- Hallottad már a program nevét: renaissance?

- Nem. Mi a lényege?

- Van itt egy gép. Gyere, nézd meg!

Felmentek egy emelettel feljebb, egy másik szobába, amelyből egy kisebb helységbe lehetett jutni egy lezárt üvegajtón át. Drew nem értette, amit lát... Látott egy fekhelyet, amit egy nagy tórusz alakú mozgatható gép vett körül, és egy tartályt a másik oldalon, melyben folyadék volt, mely áramlott szükség esetén, és fénykábeleket.

- Mi ez?

- Én minden este befekszem ide, ebbe a gépbe, amely az éjszaka folyamán lemásol engem, és reggel abban a tartályban ébredek. Ott születek újjá. Új testben, mely semmit sem öregedett, de benne vannak az előző nap emlékei.

Drew csak hallgatott egy darabig. Nem tudta, hogy mit mondjon.

- Ez marha jó - szólalt meg végül. - És ilyenek döntenek a mi sorsunkról... A nyilvántartó rendszerrel mi a helyzet?

- Mint újonnan születettet regisztrál.

- Mindenre gondoltál...

- Ne hidd, hogy egyedül vagyok így...

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Sokak kiváltsága ez.

- Kik azok a sokak? Aljas és korrupt irodisták, meg mindenféle biztosok?! Te is közülük való vagy?!

- Megértem, hogy így elsőre mérges vagy, és az indulatok vezérelnek...

- Megérted? Ez szép...

Drew még káromkodott, járkált a szobában, majd lehiggadt. Még sosem volt ilyen azelőtt. Visszamentek az első emeletre. Egy darabig csak bámult maga elé az egyik széken ülve.

- Magad akartad tudni, hiszen ez hozott ide - mondta Kayne.

- Lehet... - motyogott Drew.

Azután felnézett Kayne-re.

- Szótlanná lettél, Drew.

- Csodálsz?

- Miért? Mire számítottál? Azt hitted, a rendszer jó és igazságos, hogy mindenkivel egyenlően bánt?

Drew bólintott.

- Akkor most csalódtál. Nem?

- Meglehet.

Két nappal később Drew összefutott Daniellel. Elmesélte neki, amit megtudott. Danielt talán nem érte váratlanul, ő sejtett valami hasonlót.

A Nap egyre csak szórta fényét a városra és a világra. Az A-szektor ultramodern létezése új álmokat szült, s kivetítőin keresztül hirdette azt. Hirtelen valahogy minden más lett, más értelmet nyert, s más álmok jönek ezután. Fények és árnyak váltakoztak, a gondolatok vakon fúródtak a semmibe. Mintha nem leltek volna táptalajra. Csak a tünetek és a felvonulások szerteszét, a harag percei.

- Szóval azt mondod, te sejtettél valami hasonlót... - tűnődött el Drew.

- Igen. A rendszer álsága ez.

Drew bólintott.

- S mit lehetne tenni? - kérdezte.
- Nem tudom.
- Meglehet, hogy színpadi játék csupán a Mars terraformálásának ígérete, mint ahogyan az a lehetőség is, hogy felfedezték azt az exobolygót.
- A hazugság ígérete.
- Neve is van már a rendszernek, Elizium.
- Ahová a bánat nem ér el, ahol nincs szenvedés...
- Találó.
- De vajon mi belőle az igaz.
- Nem tudom.
- Jó volna találkozni Kayne-nel, hogy mondjon erről valamit. Ő biztosan többet tud.

Eltelt újabb két nap, és az Egyesült Európai Államok Bizottsága összeült, hogy megtárgyalja a jelentést az Eliziumról. Az óriási felhőkarcolók világa, a valamikor a névtelenségbe és jellegtelenségbe burkolódzó Brüsszel, most jelentőségteljes nagyvárosként álmokat szőtt.

- Biztostársak! - kezdte az elnök. - Önök előtt van már az a jelentés, melyet a tudományos bizottság adott ki az Elizium rendszerről. Most néhány szóval összefoglalom. Mint tudják, a bolygó, mely leginkább összetételében és anyagában sok szerves vegyületet tartalmaz, a Szaturnusszal mutat rokonságot. Egy kettős csillag körül, a lakhatósági zónában kering. A két csillag színképtípusa M és G. A részletes adatokat a táblázatokban találják.

A kivetítőkön ezalatt az Elizium rendszert láthatták, majd más kisebb paneleken megjelentek a grafikonok és a táblázatok is.

- Amint már a kezdeti mérésekből tudtuk, ismételten megerősítést nyert, a gázóriásnak van két nagy holdja. Az egyik 0,9 a másik 1,3 Föld-átmérőjű. Mindkettő alkalmas az életre.

- Köszönjük a rövid összefoglalót, Elnök Úr! A jelentést természetesen mindannyian áttanulmányoztuk a mai ülés előtt, így tisztában vagyunk az abban foglaltakkal - vette át a szót egy biztos.

- Így van! Térjünk a konkrét napirendi pontra - szólt közbe valaki.

- Biztostársak! A tudományos bizottság megerősítette a kezdeti feltevést, hogy egy gravitációs lencse helyezkedik közöttünk és az Elizium között.

- Ezzel azt akarja mondani, hogy lehetséges belátható időn belül űrhajó indítása, és 1 év alatt elérhető az Elizium?

- Azt mondta, ismerik a jelentést?! - kérdezett vissza.

- Na igen, de a feltételezés megerősítését joggal elvárhatjuk...

- Ez nem feltételezés, ezek a tények, melyek önmagukban is helyt állnak.

- Akkor hát szavazzunk a napirendi pontról, mely szerint indítson-e csillagközi űrhajót, s azzal együtt expedíciót az Európai Egyesült Államok az ESA keretén belül!

Ezek után még kisebb felszólalások, monológok következtek, néhányan hevesen érveltek valami mellett, mely talán lényegtelen volt, de végül egyhangú többséggel megszavazták, hogy 2081. május 10-én útnak indítják a küldetést. A nagy feladat megvalósításának, mely már elő volt az elméleti síkon készítve, nyomban nekiláttak. Még aznap késő délután beszámoltak a nagy kivetítők a hírről.

Elizium. Egyre csak ez a szó járta be az emberek gondolatait, s ez alól Velence sem volt kivétel. Valahogy olyan szokatlan volt a tavasz, s jövő ilyenkor már kezdetét veszi a nagy vállalkozás, melynek célja, eljutni e távoli világba. Valahogy érződött ez Drewen is. Talán ő is nyugtalan volt. Őrjöngjön csak a világ másik fele a Mars terraformálásaért, Európa jövője ott rejtezik, fényévekre innen, s a neve Elizium.

Fények és árnyékok váltakoztak, a város egyszerre volt új és régi, a csatornák vize a nap-sütésben csillogott. Az A-szektor épületei közé is beszivárgott ez az aranyló máz. Magasan a víz felett, ahol a mágnesutak alkottak szabályos hálózatot, egy másfajta világ nyújtózott. Az árnyékok sokszor másmilyennek mutatták ezt a világot. Néha megréfták a felületes szemlélődőt. Megannyi sötét folt. Ez volt a város lelke. Még izzott, még égett a reményteli napkorong nyugaton, amikor találkozott Drew Kayne-nek. Nem lehetett összetéveszteni senki mással.

- Volt egy olyan érzésem, hogy találkozunk - mondta Kayne.

- Miért?

- Általában nincsenek véletlenek.

- Hallottad a bizottság döntését?

- Igen.

- És?!

- Néha álmodom én is különös dolgokat.

- Ezt hogy érted?

A fények és az árnyékok, melyek oly szorosan hozzátartoztak Velencéhez, különös mintázatot rajzoltak.

- Elizium is egy álom...

- Te hiszel benne?

- Szerintem azok álmodnak róla, akik félik a memóriatárolók világát.

- Na igen. El is felejtkeztem róla, hogy te egy napot sem öregszel, így csapod be a világot és a rendszert.

- Szereted te ezt az álmot, Drew? - kérdezte tőle Kayne.

- Miért fontos ez?

- Elég közel áll a szívedhez Elizium? A vágy, hogy eljuss oda?

- Talán.

- A talán nem elég. Lelked minden rezdülésének akarnia kell. Érezned, hogy magához hív...

Megnyúltak az árnyékok, s rákúsztak Kayne-re.

- Szóval? - kérdezte.

- Talán felajánlasz egy helyet az Eliziumra tartó űrhajón? Hiszen azt sem tudni, kik mennek és miért?!

- A lényeg, hogy te köztük lehetsz...

- Mit tudsz te erről az egészből?

- Úgy érted, azon túl, amit a hírekben megosztanak?

Drew csak bólintott.

Némi feszült hallgatás következett. Olyan ostoba volt a pillanat, amint Drew Kayne-re nézett, s szemében ezernyi kérdés égett eleven lánggal.

- Talán több is van ott... - kezdte Kayne. - Mit tudsz arról, hogy hogyan fedezték fel az exobolygót?

- Gondolom, a szokásos módon.

- Nem. Tévedsz. Senki sem gyanított ott semmit, egészen addig, amíg optikai tartományban fel nem fedezték a pulzáló lézerjelet.

- Folytasd.

- A két csillag nem bocsáthatta ki, ezért elkezdtek keresni a bolygókat körülötte...

- És megtalálták.

- Igen. A kérdés csupán az, hogy miért villan fel szabályos időközönként a lézernyaláb, mely 150 éven át utazik hozzánk a roppant űrön át?

- De hiszen a cél az, hogy a növekvő népességnek új otthont keressenek, mi haszna lenne egy másik civilizáció által lakott rendszernek?

- Honnan gondolod, hogy ez a cél?

- Mindig erről volt szó.

- A nyilvánosság előtt igen.

- Hazugság lenne minden?

- A Mars terraformálása nem a megfelelő ütemben halad. Egy ilyen távoli rendszerre pedig, mint amilyen az Elizium, sok évtizedbe is beletelhet, mire megindulhat a tömeges kivándorlás. Addig az egyetlen megoldás a memóriatároló rendszer.

- Amit te és mások kijátszotok... - vetette a szemére Drew.

- A kérdés nem ez. Hanem az, hogy akarsz-e menni?

- Hát rendben. Ha el tudod intézni, akkor igen.

A napok gyorsan rohantak egymás után, miközben megkezdtek a Föld körül keringő dokkban a csillagközi űrhajó építését. Hetekké, hónapokká folytak össze a percek, s végül eljött az a pillanat, amikor elkészült. 2081. május 9-e volt. Egy nappal az indulás előtt. Űrliftek jöttek-mentek a terminál és a Föld között. Az egyikkel érkezett meg Drew is, hogy majd átszálljon a Nike-re. Amint várakozott, és figyelte a Föld hatalmas félgömbjét, Kayne lépett mellé.

- Holnap útnak indulsz, te és a többiek... - mondta.

- Igen, de nem tudom, miért?

- Hogy válaszokat találj. Egyébként is, mi dolgod lenne itt a Földön... Most egy vagy azok közül, akik elsőként hagyják el a Naprendszert...

- Úgy érzem magam, mint aki menekül.

- A múlttal feleslegesen foglalkoznod, amikor a jövő kapujában állsz.

- Meglehet.

Eljött a nagy nap, 2081. május 10-e. Minden készen állt. A Földön egy percre megállt az élet, Velence is a csodálatba fagyott, amikor a nagy kivetítők az élő képet közvetítették, amint a Nike lassan elindult, és maga mögött hagyta a dokkot. Talán felemelő pillanat volt ez. Azoknak is, akik maradtak, s azoknak is, akik elmentek, s immáron úton voltak Elizium felé. Vegyes érzelmek kavargtak az első néhány napban Drewben. Meglehet, hogy ez szokatlan volt számára, vagy a gondolat volt nyugtalanító, hogy maga mögött hagyta a jól ismert világot. Mindenesetre nem maradt sok idő arra, hogy elgondolkozzon, mert miután ellenőrizték a rendszereket, és azokat rendben találták, várta őket egy hibernációs kapszula. A mérnökök, akik megtervezték az utat, a biológusokkal karöltve, úgy gondolták, felesleges volna azt az egy évet ébren tölteni a legénységnek. Addig sem öregednek, amíg tart az út, spórolnak az erőforrásokkal. Az űrhajót irányító kvantumszámítógép önvezérlő rendszere minden emberi közreműködés nélkül képes őket célba juttatni. De mint az lenni szokott, tévedtek. A percek órákká, az órák napokká és hetekké, a hetek hónapokká álltak össze. A gravitációs lencse közelében a tér eltorzult. Az 1 évnyi út után feltűnt a kettőscsillag, a kicsi vörös törpe és a Nap-szerű sárga. Az űrhajó lelassult, de a pályaelemek hibát szenvedtek a sokgyűrűs gázóriás közelében, így ahelyett, hogy stabilan keringeni kezdett volna körülötte, megkezdte zuhanását az 1,3 Föld-tömegű nagyobbik holdra. Izzó csóvaként száguldott át a légkörön, majd becsapódott. A többiek mind meghaltak, hibernáló kapszulájuk jóvátehetetlen károsodást szenvedett. Egyedül Drew kapszulája maradt sértetlen, mely megkezdte a dehibernációt, s egy elektrosokkal az élők közé szólította.

Drew a szétszóródott roncsokat bámulta, melyek több kilométer hosszúságban nyúltak el. A sokgyűrűs gázóriás narancsos-rózsaszínes korongja óriásinak tűnt az égbolton, amint a távoli óceán felett átderengett a légkörön. Sokáig állt ott Drew, nem tudta, mitévő legyen. A rajta lévő, testéhez simuló fekete-fehér póló és a fehér fekete-betétes nadrág éles kontrasztot alkotott a tájjal. Úgy gondolta egyedül van, végtelenül egyedül, bár ezt biztosan nem tudhatta. Nem sokkal később, amikor már átkozta volna magát, megjelent a horizonton egy folt, mely gyorsan növekedett. Egy repülő szerkezet volt, talán antigravitációs motor hajtotta. Egyre közelebb ért, áramvonalas alakja volt, ezüstösen csillogott, s zöld fénycsíkok bontották meg a formáját, mely az anyagába épített kristályokból áradt. Eleinte nem tudta, mitévő legyen. Elmenekülni már úgy sem tud, így hát csak állt ott, és várt. Hirtelen fény áradt felé, fehér színű, egy lökést érzett a testén. Az agyába hatolt. Mintha szólna hozzá, s azt kérdezné, ki ő, s a fejében kutatna a válaszok után. Azután képek villantak az elméjében, végül elájult.

Amikor magához tért, nem tudta, hol van, csak annyit érzékelt, hogy lebegett valami tágas térben két jókora henger között, melynek a feléje eső felületét hatszög alakú minták alkották.

- Hé! Hol vagyok? Van ott valaki?

Egy darabig nem volt válasz.

Később érezte, hogy az a láthatatlan erő, mely lebegtette, egyre engedett, s végül abbamaradt. Feltápáskodott, s körbenézett. Sehol semmi, majd ebben a pillanatban az addig egybefüggőnek vélt falon nyílás támadt, s egy fehér ruhás lány lépett be. Ruháján vékony zöld csík volt.

- Ki vagy te? - kérdezte Drew. - Érted, amit mondok? - próbált kapcsolatot teremteni.

- Csupán egy kép az elmédből. Ezt az alakot vettem fel. Emberi alakot, hogy könnyebben elfogadj.

- És neved van?

- Az megfelel neked, ha Sheena-nak szólítasz?

Drew bólintott.

- Kik vagytok?

- Nem azért vagy itt, hogy te kérdezz.

- Akkor?

- Bár átszkenneltük az agyad, így sok mindent tudunk, de mégis maradtak megválaszolatlan kérdések. Ezekre kell felelned.

- Nem jelentek veszélyt, egyedül vagyok. Mindenki más meghalt.

- De onnan, ahonnan jöttél, sokan vagytok, lehet, hogy indítanak újabb úrhajót.

- Talán.

- Felelj, miért jöttél?

Drew csak nézett maga elé, világos hajtincsei kusza összevisszaságban álltak össze, melytől úgy nézett ki, mintha kócos lenne.

- Nem válaszolsz?

- Mert magam sem tudom.

Most a lány tűnődött el.

- Miféle világ ez? - kérdezte Drew.

- Azt nem kell tudnod.

- Talán féltek? Én mondtam, hogy ez örültség, lakott világot választani... Hiszen a felvillanó lézer civilizációra utal.

- Igen, tudunk arról a szándékról, melyet megtaláltunk a fejedben, hogy a túlnépesedéssel küzdő földlakók egy része ide települne...

- Nyilván nem vennétek jó néven... - tűnődött el hangosan Drew.

A lány nem szólt semmit.

- És mi a helyzet a másik holddal, az is lakott, egyáltalán melyiken vagyok most? - kérdezte Drew.

Válasz azonban nem volt.

- Mit akartok velem?

- Még nem döntöttük el a sorsod.

- Ki az a mi? Miért nem mondasz semmit?! Kik vagytok ti?

- Igen, elhiszem, hogy szeretnél választ kapni a kérdéseidre, de az még korai lenne. Előbb el kell döntenünk a sorsodat.

- A sorsomat? De ugye nem akartok megölni vagy ilyesmi?!

- Az erőszak fajtánk legvégső eszköze, csak kivételes és súlyos esetben folyamodunk hozzá. Nem kell félned, nem fogunk bántani.

- Az jó - könnyebbült meg Drew.

- Most elmegyek. További időre van még szükségünk.

- Ne, kérlek, ne menj el, nem akarok egyedül maradni!

A lány azonban ahogy jött, úgy el is ment, fehér fény villant, s Drew újra elájult, majd ott lebegett a terem közepén.

Álmok szállták meg Drew tudatát, egy színes és szürke világ, melyet a gép generált. Olyan valószerű volt. Mintha minden fényből épült volna, ha a Földön lenne, hologramoknak gondolta volna. De azoknál több volt. Áramlott, épült és enyészett. Információt közvetített. Képek villantak, érzések születtek. Az is lehetne mondani, hogy élt. A lány jelent meg.

- Mi ez a hely?

- Ti úgy hívnátok, virtuális valóság vagy kibertér.

- Miért vagyok itt?

- Most te is rákapcsolódtál a létezésünk színterére. Ez az Agóra.

- Nincsen fizikai valótok?

- Mi gépek vagyunk. Bármilyen formában megnyilvánulhatunk, ha úgy szükséges. A rendszer fizikai alapjait is gépek működtetik, és tartják karban, de ők csak automaták, minden érzelemtől és tudattól mentesek.

Az álom ezután helyszínt váltott.

- A Föld, ahogy az emlékeidből generáltuk.

- Miért? Mi szükség erre? - kérdezte Drew a lányt.

- A tárolt információból megállapítható, hogy egy különös hely. Bár gondolom, te hasonlóképpen vélekedsz a mi világunkról.

- Igen. Bár csak nagyon keveset láttam belőle, de az gyönyörű volt, amint az égbolton a gázóriás és a többi hold látszódott...

- Mégis, úgy vélem, ideálisabb a Föld a számodra.

- Hogy érted ezt?

- Eldöntöttük a sorsodat.

- Visszamehetek a Földre?

- Nem. Az túl nagy kockázatot jelentene.

- Akkor?

- Egy virtuális valóságban kell leélned a hátralévő idődet ezen a holdon, de a kinti környezettől teljesen elszigetelten.

- De hiszen ez embertelen... - mondta Drew.

- Semmivel sem rosszabb megoldás, mint nálatok a memóriatárolás. A mi rendszerünk azonban ennél jóval fejlettebb. Úgy élhatsz, mintha el sem mentél volna a Földről.

- Én a memóriatároló rendszerét is elleneztem.

- Tudjuk jól.

- Akkor?

- Nemigen látunk más megoldást.

- Miért ez a rettentő félelem?
- Az agyadból nyert információk alapján rekonstruáltuk az emberiség történelmét...
- Szóval féltek.
- Csupán elővigyázatosság. A fejedben találtunk egy szót, mely így hangzik: Elizium. Szeretnéd inkább azt a világot?
- Igen.

Más álom kezdődött, egy olyan, ahová a bánat nem ér el, ahol nincs szenvedés. Ez a hely volt Elizium. Egy olyan világ, mely talán csak Drew fejében létezett, de mégis egyszerre volt jó és szép. Valahogy nyugalommal töltötte el, hogy olyan helyen élheti le az életét, melyre vágyott. S bár csak virtuális volt, ő mégis valódinak érezte.